

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET RODE LICHT

N° 2557

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het rode licht

HOOFDSTUK I

DE EXCENTRIEKE MARKIEZIN

De gasten van Lady Constance Branfoot hadden zich na de lunch aanstonds verstrooid over het grote landgoed en in de onmiddellijke omgeving daarvan. Het weer lokte uit tot lange wandelingen, want hoewel de zon scheen stond er een frisse wind, die van de zee kwam en opluchting bracht na dagen van drukkende hitte.

Holderness Hall, het eeuwenoude kasteel van de markiezen van Branfoot, behoort nog altijd tot de bezienswaardigheden van de streek. Het ligt slechts enkele kilometers van Ferryden, een klein schilderachtig havenplaatsje aan

de oostkust van Schotland, in het graafschap Forfar.

Het oude kasteel staat op de top van een lage heuvel; de vensters bieden een uitzicht over de zee, die zich in schijnbare eindeloosheid uitstrekt. Het eigenlijke strand echter is van die vensters uit onzichtbaar, want bijna overal dalen de rotsen, waarop het oude huis staat, loodrecht naar het strand af. Zelfs bij eb is het niet breed en niet erg aantrekkelijk, daar het is bestrooid met grote rotsblokken.

Voor wandelingen is het vrijwel ongeschikt en er wagen zich maar drie

soorten mensen: de romantische, die er met een lief meisje aan hun zijde de eenzaamheid kiezen, verder de waaghalzen, die trachten zo 'n rotsblok te beklimmen en ten slotte de lieden, die precies op de hoogte zijn van het intreden van eb en vloed, zodat zij daarnaar hun bezoek kunnen regelen. En dat is wel nodig, want als de wind uit zee waait en het water met kracht voortdrijft naar de voet der rotsen, dan zou zelfs de beste zwemmer, aldra in levensgevaar verkeren.

De vloed heeft hier des te meer kracht, waarin het water met kracht wordt opgestuwd.

De rotsen verheffen zich tot een hoogte van bijna dertig meter en daarboven strekken zich grasvlakten uit, bossen en akkers en dat alles glooit langzaam af naar de vlakte, waar een tweetal riviertjes zich vreedzaam kabbelend een weg banen naar de zee.

Lady Branfoot is schatrijk. Zij moet het wel zijn, want voor het onderhoud van een landgoed als Holderness Hall, is een leger bedienden en arbeiders nodig. Alleen voor het reusachtige park en de moestuin zijn zes tuiniers in dienst, onder toezicht van een zevende, die als toezichter fungeert. De butler heeft niet minder dan twaalf bedienden onder zijn bevelen, zonder nog te rekenen de twee chauffeurs.

Er ligt altijd een zeewaardig motorjacht, de Morning Star, op een vredige plek gereed. In de garage staan vier auto's van verschillend fabrikaat en in de stallen bevinden zich veertien paarden, waaronder twee renpaarden, die weer de aanwezigheid noodzakelijk maken van vier stalknechten, een jockey, een trainer en een pikeur.

Vertrouwde vrienden des huizes beweren dan ook, dat Lady Constance per jaar alleen aan dit landgoed meer dan vijftig duizend pond sterling ten koste legt. Wanneer men verder nagaat, dat zij 's winters geregeld te Londen in een groot huis met dertig kamers woont, op Sicilië een villa heeft en in Noordwijk een herenhuis en dat zij daar beurt om beurt woont, met een groot deel van haar personeel, dan zal men gere-

delijk degene kunnen geloven, die verzekeren, dat wijlen de markies, die van het standpunt zijner weduwe bezien, een zeer gunstig tijdstip uitkoos voor zijn overlijden, haar een fortuin nallet van omstreeks vijftien miljoen pond sterling.

Lady Constance, ofschoon reeds vijftig jaar, gedroeg zich als een meisje van vijftentwintig. Zij kleeedde zich zeer jeugdig, droeg rokken, die haar magere maar nog kaarsrechte benen tot aan de knie toonden aan degenen, die wensten er naar te kijken, reed paard, bestuurde zelf haar tweezitter, toonde zich een geoefend zwemster en deed aan schermen, naar zij zei om lenig en slank te blijven.

Wat dit laatste betrof, had Lady Constance zeker niet te klagen, want onbeleefde mensen ontzagen zich niet, haar broodmager te noemen.

De vriendinnen konden haar geen groter genoegen doen dan door haar Conny te noemen en boze tongen verklaarden, dat de markiezin volstrekt niet zou opzien tegen een tweede huwelijk, wanneer zich de goede kandidaat zou voordoen. 't Wordt hierdoor iets minder onbegrijpelijk, dat de markiezin haar vijftentwintigjarige dochter Phillis het liefst zover mogelijk van zich verwijderd hield, hetgeen niet zo moeilijk viel, daar het meisje, die de ernstige aard van haar vader geërfd had in Cambridge studeerde en daar met een vriendin op een flat woonde. Nu echter was het vacantie en het meisje vertoefde al sedert enige dagen op het landgoed.

Was Lady Constance dus zeer rijk, haar excentriciteit hield gelijke tred met haar rijkdommen. Er deden omtrent haar buitensporigheden zonderlinge verhalen de ronde. Zo werd er verteld, dat zij eens als tremmer de overtocht van New York naar Southampton had gemaakt, zwoegend en werkend naast de half naakte mannen in de snikhete stookruimte alleen maar om de gewaarwording te leren kennen van de slaven van het moderne verkeer. Of het werkelijk waar was, kon niemand zeggen, maar dat het heel goed waar kon zijn, dat gaven de vrienden onmiddellijk

grif toe.

Zij was een van de eerste vrouwen, die zelf een vliegtuig bestuurd en was eens tijdens een Fancy Fair opgetreden in een zeer gewaagd costuum.

Dit wonderlijke gewaad had haar verschijning aan het Hof natuurlijk voor goed onmogelijk gemaakt, maar Lady Constance was wel de laatste, die zich daar iets van aantrok. Zij was dolblij geweest met haar uitbundig succes, waarvan de dagbladen gewag hadden gemaakt en dat was haar ruimschoots voldoende.

Men sprak ook, maar dan fluisterend, over een nachtelijk feest op hetzelfde landgoed, nog pas een jaar tevoren en dat een trouwe nabootsing moest zijn geweest van het beroemde bacchanaal bij Trimalchion, waarvan Petronius ons verhaalt.

Een ogenblik had het zelfs geleken alsof de politie eraan te pas zou komen, maar de markiezin bezat nog altijd zeer invloedrijke en machtige connecties en zij wist die te benutten, zodat de zaak in de doofpot werd gestopt en er niets anders meer van overbleef dan een wat schuwe vrees van de dorpsbewoners van Ferryden voor een vrouw, die zulke buitensporige, afkeurenswaardige dingen deed.

De gasten hadden zich dus na de lunch verspreid, volkomen vrij om te doen of te laten wat zij wilden, te gaan tennissen op een van de drie modern ingerichte banen, te gaan zwemmen in de grote vijver, die voorzien was van springplanken, douches en kleedkamers, te gaan jagen op een paar snippen, te gaan hengelen aan de oever van de rivier, de South Esk, die midden door het landgoed stroomde, naar het rotsachtige strand te gaan, of eenvoudig maar wat te gaan luieren in het lommer van de eeuwenoude kastanjabomen, die bij honderdtallen op het uitgestrekte goed te vinden waren. Wie daarvoor oog had, moest onmiddellijk zien, dat de gasten van de markiezin klaarblijkelijk tot zeer verschillende groepen der bevolking behoorden.

Men zegt wel eens, dat een gezelschap gemêleerd is, welnu, die term was zeker

van toepassing op de tachtig of negentig gasten, die op dit ogenblik de talrijke logeerkamers van het grote kasteel bevolkten.

Onder die gasten waren er op zijn minst twee, die zich in het bezit van een scherpe blik mochten verheugen en dat waren twee heren, woonachtig te Londen, die als Lord Palmhurst en zijn secretaris Burns door de markiezin waren uitgenodigd, ofschoon deze Earl Palmhurst ternauwernood en de secretaris in het geheel niet kende.

Getrouwe lezers van deze verhalen kennen hen onder deze naam opperbest als John Raffles en zijn onafscheidbare vriend Charles Brand. Zij waren pas enkele weken terug gekeerd uit Noord-Amerika, waar talrijke avonturen hun deel waren geweest. Hun jongste avontuur met een zekere Miss Houston, had hen doen besluiten, eenmaal Fort Joekon bereikt, New York aan te doen, met bestemming naar Londen.

Zij zaten nu naast elkander op een schaduwrijk plekje, recht tegenover de hoofdingang van het huis op een rustieke bank en keken al een tijd lang zwijgend toe, hoe de gasten zich langzaam als het ware losmaakten uit de grote eetzaal, met zijn drie openslaande ramen en zich in alle richtingen verspreidden.

— Welk een zonderlinge optocht, zei tenslotte de jonge secretaris hoofdschuddend.

— Ja, het is ongetwijfeld het zonderlingste, meest heterogene troepje, dat ik nog ooit bijeen heb gezien en ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik hier en daar heb rondgekeken en weet wat een gemengd gezelschap is, stemde de oudste van het tweetal met een glimlach op zijn fijnbesneden gelaat met de grote, grijze ogen toe.

— Er wordt gefluisterd, dat zij een paar zwervers zo maar van de straat heeft opgeraapt en in haar auto heeft meegenomen, om ze op haar kasteel in kleren van wijlen de markies te steken en ze daarmede tot gasten te promoveren, zei Brand lachend.

— Zij zou er best toe in staat zijn, maar ik geloof toch niet, dat zij ditmaal

zover is gegaan, zei Raffles, zonder zijn blikken af te wenden van de stoet. Intussen is het waar, dat er zich onder haar gasten zeer zonderlinge misschien zelfs wel wat verdachte typen bevinden. Ik spreek nog niet eens van ons tweeën. Zij kent mij ternauwernood, zij had nauwelijks van een Lord Palmhurst gehoord, maar zij aarzelde geen moment mij hier uit te nodigen. Ik weet dat onder haar gasten er een toneelrecensent is, die vooral naam heeft gemaakt door zijn fulminerende artikelen tegen Shakespeare. Dat was voor haar voldoende aanleiding, om het wonderlijke mannetje hier uit te nodigen. Daar komt hij juist aan. Zoals steeds in zijn bruin, versleten fluwelen kunstenaarsjasje, zijn zwarte slipdas met franje en zijn broek met knieën erin. Zoals gewoonlijk, en toch meen ik vandaag iets eigenaardig vreemds in hem te zien.

— En dat is? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik krijg de stellige indruk, dat hij zich van morgen gewassen heeft.

Brand moest even lachen en zei:

— Dat wist ik niet, maar ik vond hem altijd zo vies, dat ik nooit naast hem aan tafel heb willen zitten. Zijn manchetten, als hij ze draagt, zitten altijd vol inktvlekken en hij schijnt aan een half ei genoeg te hebben, want de andere helft wordt meestal op zijn mouwen terug gevonden. Een onsmakelijk heer, die het gebruik van een scheermes en een kam slechts heel oppervlakkig schijnt te kennen. Zo zijn er trouwens meer hier. Daar is bijvoorbeeld die Rus, Boris Wassilef. Men zegt dat hij anarchist is en ik wil het graag geloven, te oordelen naar de blikken vol haat en afschuw die hij steeds toewerpt naar degenen, die behoorlijke kleren dragen. Ik kan mij echter niet voorstellen, waarom het volstrekt nodig is, een politieke opvatting samen te doen gaan met viesheid. Heb je zijn nagels gezien?

— Ja, Charles, vermoedelijk rouwen zij over het verloren vaderland.

— Hij is nu vier dagen hier en ik heb hem nog nooit anders gekleed gezien dan in hetzelfde grijs linnen pak, zo smerig, dat een voddeman er geen vijf

centen voor geeft.

— Maar Lady Branfoot loopt met hem weg, zei Raffles glimlachend. Welk een aanwinst, een man aan haar tafel te hebben, die naar knoflook reikt, die wijlen Trotsky de hand heeft gedrukt en die misschien wel een paar kleine bommen heeft in de zijzakken van zijn jas, terwijl hij met het overschot van zijn gele tanden peperdure kaviaar kauwt, alsof het maar niks is. Dat spreekt tot haar vermoeide zenuwen, dat geeft haar plezierige rillingen.

— Maar zou hij werkelijk een anarchist zijn?

— Daaraan valt niet te twifelen, Charles. Ik heb al eens hier en daar mijn medegasten gepeld. Hij is inderdaad een Rus en een partijganger van wijlen Trotsky. Waarom hij hier is, dat weet ik natuurlijk niet. Maar ik vermoed, dat hij met nog enige andere politieke rotgenoten een laatste poging wil doen, zijn overtuiging hier in Engeland ingang te doen vinden. Waarom hij gelooft, dat hij hier kan slagen, is mij niet duidelijk. De Brit voelt heel weinig voor omwentelingen van dien aard. Zelfs de werkman heeft het tegenwoordig tamelijk goed. Hij is bezig een kleine bourgeois te worden. Hij heeft zijn vacanties, hij heeft zijn volkstuintje, zijn radio, zijn bioscoop, zijn plaats bij de revue, zijn spaarbankboekje, zijn ongevalverzekering, zijn weduwenpensioen, zijn weekend en tenslotte heeft hij het voorbeeld van hetgeen er na de laatste oorlog is geschied met lieden van zijn slag voor ogen. De arm van de Sovjet is lang, want, dat Trotsky zelfs in Mexico niet veilig was en daar is vermoord door een der geheime agenten van de Russische republiek, is boven elke twijfel verheven.

— Waarom zetten zij die lui het land niet uit?

— Omdat zij zich niet aan een onzer wetten vergrijpen. Daartoe zijn zij te slim.

— Maar zij hadden hen nooit moeten toelaten.

— Misschien niet. Maar zij zijn er nu eenmaal en zij wroeten in het donker voort. Volgens mij zonder enige kans

van slagen. Maar stil eens, daar is onze Adonis, vergezeld door zijn Venus. Onze vriend De la Rochebrune ziet er vandaag fijner uit dan ooit.

— Ja, het wit kleedt hem, zei Brand droog. Wie is die mooie vrouw naast hem, met wie hij spreekt?

— Maar amice, waar zijn je gedachten? Je bent eergisteren aan haar voorgesteld.

— Het ging zo vlug. De markiezin ratelde vlak achter elkaar een aantal namen af.

— Die dame is Sidonie de Chateau Melun.

— Lieve hemel, dat is een wijnmerk, riep de jonge man ontdaan. Is zij een Française?

— Te oordelen naar haar naam, zeker.

— En is zij de minnares van onze Adonis?

— Zijn verloofde, Charles. Althans officieel. Overigens zou het de markiezin volstrekt niets kunnen schelen als het niet zo was. Het zijn zeer vermogende Fransen, die zij in de lente van dit jaar in Monte Carlo moet hebben ontmoet en hen toen dadelijk heeft uitgenodigd.

De twee Fransen liepen op niet al te verre afstand voorbij en inderdaad, de man zowel als de vrouw waren zeer knap, groter dan Fransen gewoonlijk zijn, de man zeer donker, de vrouw zeer blond en met de grootste elegance gekleed in wit flanel. Zij schreden langzaam voorbij en verdwenen onder het geboomte.

De gasten hadden zich nu bijna allen verstrooid, er waren schatrijke bankiers onder, een onderwijzer uit een klein dorp, een Chinees diplomaat, een Frans

effectenhandelaar, die maar juist op het allerlaatste ogenblik had weten te ontdekken aan een pijnlijke ondervraging van de zijde van een Parijse rechter, een Spaanse café-chantantdanseres, een professor in de Romeinse oudheid, een egyptoloog, die vruchteloos naar een uitgever voor zijn standaardwerk zocht over de Ptolomeën, een Duitse staalkoning, die door Lady Branfoot Engeland is binnen gesmokkeld, de zwaarlijvige weduwe van een Portugese generaal, die de verdreven koning Manuel op diens vlucht naar Engeland vergezeld heeft en die van onder tot boven behangen is met juwelen en nog anderen, rijk en arm, vreemd en eigen, kunstenaars en schrijvers, architecten, een adellijk Hogerhuislid zonder geld, enzovoorts... enzovoorts...

Als laatste verscheen markiezin Branfoot zelf, zeer lang en zeer mager in haar mannenpak van wit flanel, waarvan de wijde broek haar om de dunne benen flapperde. Haar haar was bijna gemillimeterd, haar wenkbrauwen waren afgeschoren en wel een centimeter hoger opnieuw kunstmatig aangebracht, haar tanden bestonden voor de helft uit goud en zij kon doorgaan voor een nog al lelijke man, als in haar oren niet twee buitengewoon grote, zwarte parels op haar staat van vrouw hadden gelegen.

Raffles keek eens naar die parels, terwijl de markiezin naar het tennisveld toehuppelde.

— Ik hoop en ik veronderstel, Charles, dat onder meer die zwarte parels spoedig van haar oren naar mijn zak zullen verhuizen, zei Raffles doodbe-daard.

HOOFDSTUK II

HET RODE LICHT OP ZEE

De dag verliep op bijna dezelfde wijze als alle dergelijke dagen op een groot landgoed vol gasten, die elkaar slechts oppervlakkig kennen.

Er werd getennisd, er werd in de vijver gezwommen, er werd wat gewandeld, er werden zelfs gesprekken gevoerd, die wat hoger gingen dan praatjes over het weer en over de warmte, hetgeen niet te verwonderen is, wanneer men bedenkt, dat er zoveel lieden van verschillende levensopvatting en stand bijeen waren, en dan werd er natuurlijk geflirt. De knappe dochter van de zwaarlijvige dame met de juwelen had voortdurend een hele hofhouding om zich heen, bestaande uit heren van verschillende leeftijd, te beginnen met het baardeloze zoontje van een der professoren, tot aan de egyptoloog toe, die wel bijna vijf maal zo oud was.

De dame in kwestie, Margaretha Podansky, was een Poolse en volgens haar eigen verzekeringen de weduwe van een Poolse generaal, die bij de verdediging van zijn vaderland in 1939 te Warschau gedurende het luchtbombardement der Duitsers was gesneuveld.

Het verlies van de echtgenoot bleek voor de achtergelaten weduwe in niet geringe mate te worden verzoet door het zeer aanzienlijke fortuin, dat haar man haar had nagelaten en dat gelukkig bleek te zijn belegd.

Madame Podansky was onmiddellijk na het heftige en plotselinge uiteinde van haar betreurde echtgenoot er in geslaagd uit het onherbergzame land te vluchten, in gezelschap van haar doch-

ter en reisde nu door Europa van hoofdstad tot hoofdstad, zonder echter de modedplaatsen, die, nadat de versterkingen en bunkers, die de Duitsers in de duinen hadden aangelegd, opgeruimd waren, weer langzamerhand tot leven kwamen, over te slaan.

Elena, haar dochter, was een buitengewoon mooi meisje met zielvolle, donkere ogen in een olijkleurig gelaat, en die vijf of zes talen behoorlijk sprak.

Het was voor iedereen, die ogen had om te zien, zo helder als glas, dat Madame Podansky, het meisje door geheel Europa meenam met geen ander doel, dan om haar aan de man te brengen. Zeer waarschijnlijk zou dat met het oog op de rijkdom der moeder, niet zo moeilijk zijn geweest, wanneer Madame Podansky niet zo veeleisend was geweest. Het was namelijk haar vaste wil, dat Elena een edelman tot echtgenoot zou krijgen en niet maar een vaag jonkertje of een burggraafje zonder betekenis, maar op zijn minst een baron en liever nog een hertog. Het is dus duidelijk, dat Engeland het land harer dromen was.

Maar nu is het helaas zo, dat de Engelse edelman buitengewoon kieskeurig is en groot wantrouwen koestert tegenover alles wat komt uit een deel van Europa, waar de bodem zeer vruchtbaar schijnt te zijn voor het gedijen van avonturiers en gelukzoekers. De Engelsman trouwt bovendien toch al niet graag met een vreemdelinge, tenzij zijn beroep hem dwingt jarenlang in het vreemde land te wonen, zodat

Madame Podansky onmiddellijk op grote moeilijkheden stuitte maar dat wakkerde haar ijver slechts aan, want zij behoorde tot die naturen, die gestaald worden in de strijd.

Zeer waarschijnlijk zou Ellen, als zij een modern, Engels meisje was geweest, in dit rondtrekken, alsof zij een te kijk gestelde abnormaliteit was, zeker niet hebben berust, maar Elena, die jong was en levenslustig, vond dat reizen niet eens zo onplezierig, terwijl de weinige kenners van haar karakter, onder elkander fluisterden, dat zij haar moeder haar gang liet gaan, maar in haar binnenste vast voornemens was, haar eigen keuze te doen.

Intussen leek het wel alsof zij die keuze nog niet had gedaan, want zonder in het minst een van de gasten in het bijzonder aan te moedigen, was zij vriendelijk tegen allen en betoverde zij allen, door haar glimlach, haar mooie stem en haar gratie.

Een beetje afgezonderd zat mama Podansky scherp de wacht te houden zonder dat het opviel. Een intelligent jong meisje echter weet tenslotte toch wel te ontkomen zelfs aan de arendsogen van een scherp toezieende moeder en zo zagen slechts twee personen in de namiddag, hoe de mooie Elena ergens diep in het reusachtige park langs een schaduwrijk laantje wandelde, naast een knappe, jonge man, naar wie zij vol aandacht en met gebogen hoofd scheen te luisteren.

Die twee personen waren John Raffles en Charles Brand. Beiden hadden in de rivier gezwommen en lagen nu languit in het door de zon gestoofde gras, een zonnebad te nemen, zodat zij alle redenen hadden, rustig te blijven liggen, waar zij waren en hun aanwezigheid niet te verraden.

Elena en haar galant gingen intussen zo dicht voorbij, dat zij hen door het struikgewas heen zeer goed een ogenblik konden zien en zelfs konden horen, waarover de jonge man op een hartstochtelijke, smekende toon sprak.

— Als Madame Veuve Podansky dat zou zien of weten, dan zou zij het besterven van schrik, zei Brand glimla-

chend, toen de twee om een kromming van het pad verdwenen waren.

— Zij zou bepaald uit haar vel springen, beaamde Raffles. Heb je de jongen herkend?

— Als ik mij niet vergis, is het Jerry Maloney, de zoon van de rentmeester van de markiezin.

— Goed opgemerkt. Een aardige knaap naar het mij wil voorkomen.

— Maar arm, Edward, tenminste arm in de ogen van onze corpulente Madame Podansky en er is geen greintje adeloom aan hem. Eigenlijk is hij maar een boerenzoon. Maar het meisje schijnt wel om hem te geven.

— Dat geloof ik ook, Charles. Misschien zullen wij hier nog een idylle beleven, die wel eens een geheel ander slot zou kunnen nemen dan die zonderlinge Poolse mama verwacht. Zouden wij ons niet aankleden en naar de stad gaan? Ik heb een paar dingen nodig, met het oog op onze kleine onderneming.

— Je blijft dus bij je plan om je van die parels van de markiezin meester te maken?

— Die parels en op alles, waarop ik verder de hand kan leggen. Die stichting van het nieuwe hospitaal voor invalide zeelieden in Plymouth heeft een geduchte bres in mijn kapitaal geslagen, Charles. Mijn kasmiddelen behoeven dus aanvulling.

— Ik weet het niet, zei Brand peinzend, terwijl hij zijn vest dichtknoopte, maar ik geloof niet, dat het deze keer zo gemakkelijk zal gaan, want ondanks al haar excentriciteit schijnt Lady Brand haar bezit deugdelijk te bewaren. Wij hebben immers al gehoord, dat iedere nacht, alles wat zij die dag aan sieraden heeft gedragen en dat is vaak niet weinig, in een stalen kistje wordt gesloten, dat weer een plaats krijgt in een muursafe, goed verborgen in haar slaapkamer.

— Charles, moet ik je eraan herinneren, dat stalen kistjes en muurkasten voor mij nooit een bezwaar hebben opgeleverd?

— Maar zij sluit haar kamerdeur met sleutels en grendels af. Ze is erg se-

cuur uitgevallen.

— Maar één ding heeft ze verzuimd, Charles. Ze heeft niet aan haar vensters gedacht, er zijn niet eens luiken.

— Haar kamer is op de derde verdieping, zei Brand. Je zult toch niet willen proberen met een ladder zo hoog te klimmen?

— Het zou stellig te proberen zijn, Charles, maar aan een ladder denk ik ditmaal niet.

— De muur is niet te beklimmen.

— Tenminste niet op die plek, maar wel een eind verder. Je moet toch hebben opgemerkt amice, dat de oostelijke hoek van het huis, aan de kant van het park, zeer zwaar begroeid is met klimop, tot bijna aan de rand van het dak. Er is daar zelfs een stevig latwerk aangebracht, om de zware stengels en bladeren te kunnen dragen. Ik heb het reeds onderzocht. Wanneer wij een voor een naar boven gaan, moet het ons kunnen dragen.

— Maar dan komen we in het gunstigste geval op het dak te land, wierp Brand weer tegen.

— Dat is nu juist mijn doel. Want van daar zullen wij ons kunnen laten zakken tot voor het raam van onze gastvrouw. Ik weet hoe het gesloten wordt en gezien, dat het al heel gemakkelijk van buiten is te openen. Trouwens, als het weer het toelaat, slaapt zij steeds met een half geopend raam, in de vaste overtuiging dat het niemand in zijn hersens zal krijgen, zijn nek te wagen aan een inklimming van die kant.

— Neem me niet kwalijk, maar ik vind het een gewaagde onderneming, zei Brand.

— Niet zo zwaartillend, amice. Ik heb alles berekend en alles zal goed aflopen. Maar nu moeten wij toch gaan, anders komen wij te laat terug.

— Nog een ogenblik. Veronderstel dat het ons lukt, wat zal er daarna gebeuren?

— Wij zullen handelen, zoals steeds in dergelijke gevallen. Ik zal kalm hier blijven terwijl jij de buit vlug verbergt op een plaats, die ik je nog nader zal aanwijzen, waarna je je weer kalm bij mij komt voegen. En nu vlug voortge-

maakt. Wil je nog meer bijzonderheden weten, dan zal ik je die in de auto wel bijbrengen.

Kort daarna reden de twee vrienden naar de dichtstbijliggende grote stad, deden daar enige inkopen en reden weer terug, dit alles in een van de eigen auto's van hun gastvrouw.

Na het diner werd Brand onrustig, zoals steeds aan de vooravond van ondernemingen als deze. Hoe lang hij ook aan de zijde van Raffles en half onder de dwang van diens ijzerharde wil had deelgenomen aan de nachtelijke ondernemingen van de grote avonturier, nog altijd kon hij die onrust niet bedwingen en ondanks zichzelf moest hij de onverstoorbaarheid en de kalmte bewonderen, waarmede Raffles een avontuur tegemoet ging, dat hem misschien zijn vrijheid en misschien nog wel heel wat meer kon kosten.

Langzaam viel de avond. Raffles speelde rustig een partijtje kaart met de Rus als partner, en de egyptoloog en mevrouw Podansky als tegenspelers, verloor zonder blikken of blozen bijna honderd pond sterling, die hij geheel alleen moest betalen, daar de Rus langs zijn neus weg verzekerde, dat hij geen tien shilling rijk was en begaf zich toen naar zijn kamer.

Het heette dat zijn secretaris die avond en de gehele nacht voor privé-zaken zou afwezig zijn.

Het was omstreeks elf uur, toen Raffles de speelkamer verliet, die naast de eetzaal gelegen was, en naar buiten trad. Het weer was omgeslagen. De wind was met kracht opgestoken en men hoorde heel duidelijk het beuken van de branding tegen de klippen.

De kracht van de wind scheen hand over hand toe te nemen en waarschijnlijk spoedig aanwakkeren tot een storm.

Raffles ging naar zijn kamer, draaide de sleutel om in het slot en trok zijn overjas aan, na zijn rok te hebben verwisseld tegen een kort jasje. Hij hing een tas om, waarin alles geborgen was, wat hij dacht nodig te hebben, en knoopte daarop zijn regenjas van onder tot boven dicht. Toen draaide hij het licht uit en bleef even doodstil staan om te

luisteren.

De gasten van Lady Branfoot waren gewend, tamelijk vroeg naar bed te gaan, daar er na elf uur niet veel meer te beleven was, en bijna allen hadden dan ook hun slaapkamers reeds opgezocht.

Raffles was voor zijn raam gaan staan en keek naar buiten in de inktzwarte duisternis. Zijn vertrek lag zo hoog, dat hij, over de kruinen van de bomen heen, de zee kon zien.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en wilde zich juist van het venster afwenden, toen zijn aandacht werd getrokken door een klein, rood licht, op zee. Het leek op dezelfde plaats te blijven, maar Raffles wist, dat dit zinsbedrog kon zijn want een schip op grote afstand schijnt zich niet te bewegen. Een ogenblik daarna kreeg Raffles ook het groene stuurboordlicht in het oog.

Het stond voor hem vast, dat het vaartuig daar op zee, recht op de kust aanhield. Als het zich niet in nood bevond, dan moest het op zeer verre afstand zijn.

Dat laatste bleek, toen het groene licht weer verdween, ten bewijze dat het schip het roer had gewend en nu evenwijdig met de kust opvoer in de richting van Ferryden, welk haventje het wellicht wilde opzoeken.

Raffles zocht vruchteloos naar het witte koplucht. Het schip, dat daar voer, had dus waarschijnlijk geen mast.

Raffles bleef nog een poos kijken en meende nu toch wel op te merken, dat het rode licht onbeweeglijk bleef.

Was dat schip dan in volle zee voor anker gegaan? Waarom zocht het de veilige haven niet op? Bevond het zich in nood? Maar waarom zond het dan geen vuurpijlen omhoog, of gaf andere noodseinen?

Raffles dacht hier nog over na, toen er heel zacht op zijn deur werd geklopt, op de met Brand afgesproken wijze. Hij draaide de sleutel voorzichtig in het slot om en liet de jonge man binnen.

— Sta je hier in het donker? vroeg Brand fluisterend en verbaasd.

— Ik wilde je juist tegemoet gaan,

maar mijn aandacht werd getrokken door een schip op zee, fluisterde Raffles.

Hij had Brand mee naar het venster genomen en knikte in de richting van het rode licht in de verte.

— Zou dat schip soms in nood verkeren? fluisterde Brand na enige ogenblikken?

— Dat vreesde ik aanvankelijk ook, Charles. Maar bij nadere beschouwing lijkt dat toch onmogelijk. Het bevindt zich daar op dezelfde plek zeker al een kwartier en het gaf nog geen enkel noodsein. Het lijkt wel of het daar voor anker is gegaan.

— In volle zee? vroeg Brand verbaasd.

— Ja. Ik zou zeggen een weinig voorbij de bank, die hier voor de kust ligt.

Juist op dat ogenblik verdween plotseling het rode licht, en een ogenblik bleef alles pikdonker. Toen verscheen, blijkbaar op juist dezelfde plek een helder wit licht.

Een ogenblik bleef dit schijnen, toen verdween het, verscheen opnieuw, doofde weer. Het was als een oog, dat knipogde, maar niet regelmatig.

— Maar voor de drommel, daar wordt geseind, zei Brand, nu oprecht verbaasd.

— Ja, het maakt althans die indruk, bevestigde Raffles. Smokkelaars mischienen. Ofschoon zij dan wel een wat gevaarlijke tijd uitkiezen. Nu, dat is werk voor de douanebeambten. Laten wij gaan, Charles. Alles in het huis is thans rustig.

— Het is jammer, dat het geen bekende seinen zijn, mompelde Brand nog, met een blik naar buiten. Ik kan niet uitmaken wat het is. Gewone morsetekens zijn het niet. Er wordt blijkbaar in code geseind.

— Charles, zij mogen mijnentwege seinen in het Sanskriet. Wij moeten nu weg.

— Hij had de deur opnieuw geopend, luisterde nog even scherp, waarna de twee mannen haastig de gang afliepen tot zij een deur bereikten, die toegang gaf tot de smalle achtergang en de trap voor het personeel.

HOOFDSTUK III

DIEFSTAL

Bijna iedereen was nu naar bed en zij behoefden niet bevreesd te zijn, iemand tegen te komen.

Toen zij beneden waren, fluisterde Brand:

— Wij maken een geweldige omweg, Edward. Het is jammer, dat wij niet haar kamerdeur kunnen gebruiken.

— Wanneer wij tenminste geen gevaar willen lopen, dat de alarminrichting, die helaas niet van buiten af tot zwijgen is te brengen, het gehele huis in opschudding brengt.

Raffles had zijn hand op de arm van Brand gelegd, om hem tot zwijgen te brengen en toen bleven zij nogmaals staan om te luisteren. Zij hoorden niets dan het gebulder van de branding en het gebulder van de stormwind door de boomkruinen. Toen Raffles de achterdeur naast de grote keuken geopend had, sloeg hen beiden de storm vlak in het gelaat.

Zij moesten zich schrap zetten, om er tegen op te worstelen. Niet zonder moeite bereikten zij in de bijna tastbare duisternis de oostelijke hoek van het kasteel. Hier verscholen zij zich een ogenblik in een bosje, waar zij wilden wachten tot de wind een weinig zou gaan liggen.

Na een minuut of vijf, voelde Brand zich weer bij de arm grijpen. Hij kon het gelaat van Raffles onmogelijk zien, maar hij hoorde de verbazing in diens stem, toen deze fluisterde:

— Er schijnen vannacht zonderlinge

dingen te gebeuren, Charles.

— Hoezo?

— Wel, die seinen daar op zee mogen dan afkomstig zijn van smokkelaars, maar zij zijn beslist bestemd voor bewoners van dit kasteel.

— Waaruit leidt je dat af? vroeg nu Brand werkelijk in de hoogste verbazing.

— Uit het feit, amice, dat er daarginds, uit dat raam op de vierde verdieping, onder de daklijst, op dezelfde wijze antwoord wordt gegeven.

Brand keek omhoog en had moeite een kreet van verbazing te smoren.

Raffles had goed gezien: Daar, heel hoog, knipoogde een wit licht. Nu eens verscheen het, dan weer doofde het, op onregelmatige wijze.

Raffles had zijn slappe hoed afgenomen, ontstak in de bol zijn elektrische zaklantaarn, zodat het licht van het huis af onmogelijk kon worden gezien en raadpleegde zijn horloge.

Het was precies een uur in de nacht.

Hij doofde zijn lamp en toen keken de beide mannen enige ogenblikken zwijgend naar dat zonderlinge lichtspel daar boven. Geen van beiden konden zij de betekenis van die seinen begrijpen.

Na verloop van nog geen vijf minuten hield het op. De twee vrienden wachtten zwijgend nog enige tijd, maar het bleef donker. Toen hoorden zij opeens, nauwelijks verneembaar boven het geraas

van de bulderende storm uit, een gerucht als van een motor, die wordt aanzet. Het stierf snel weg.

— Het wordt hoe langer, hoe fraaier, mompelde Brand. Wat kan dat alles toch te betekenen hebben?

— Ik weet het niet, Charles, maar dit ene weet ik zeker. Het zou dwaasheid zijn, deze nacht onze onderneming te willen voortzetten. Het is mij wel een beetje te onrustig in dit huis. Misschien zal het zelfs moeite kosten, weer ongemerkt binnen te komen.

Brand deed juist zijn mond open om te antwoorden, toen er al weer een verandering van toneel plaats grep.

Er werd weer een lichtschijsel achter een der vensters zichtbaar, maar thans was het veel minder helder en ook bleef het niet op dezelfde plaats.

Het bewoog zich voort langs enige ramen op de derde verdieping, verdween toen, bleef enige minuten weg en werd toen nog heel even zichtbaar voor een lager gelegen raam. Geleidelijk nam het af in kracht, alsof iemand, die een blaker of kaarslantaarn droeg, zich van het venster verwijderde. Toen verdween het voor goed en alles viel terug in de duisternis.

De beide mannen bleven dicht naast elkander nog enige minuten wachten, waarna Brand zich weer bij de arm voelde vatten en meetrekken, door het park heen en langs een omweg naar de achterdeur. Daar wachtte hen een zeer onaangename verrassing. Raffles wist zeker, dat hij de deur open had gelaten, dat wil zeggen, dat hij de sleutel niet weer in het slot had omgedraaid, zodat deze bij het terugkomen gemakkelijk met de klink zou zijn te openen.

Raffles had dit gedaan met het oog op een mogelijke overval, voor hij er in geslaagd zou zijn, de voet van de muur te bereiken en ook, om te doen geloven aan inbrekers, die van buiten het huis waren binnen gekomen en ook langs dezelfde weg weer waren vertrokken.

En nu was die deur dicht.

Het was duidelijk, dat iemand binnenshuis de sleutel in het slot had omgedraaid. Dat kon pas kort geleden ge-

beurd zijn, op zijn hoogst een kwartier.

Brand, die niet begreep wat er gaande was, vroeg heel zacht:

— Wat is er? Waarop wacht je om naar binnen te gaan?

— Ik wacht, dat een goede fee die deur weer voor mij zal openen, Charles, of wel op een goede inval, om het slot spoedig en geruisloos te forceren. Je moet weten dat de deur dicht is.

Brand maakte een gebaar van schrik. Dat was inderdaad een heel onaangename toestand. Zij hadden nog weliswaar geen strafbare daad gepleegd, maar intussen zou iedereen denken dat zij rustig in hun kamer waren en een ontmoeting met de houtvester, die misschien nog laat op stropers uit was, kon de vervelende gevolgen hebben.

Raffles zag dit natuurlijk ook in en dus nam hij aanstonds krachtige en afdoende maatregelen. Hij moest in ieder geval zo snel mogelijk binnenshuis trachten te komen.

Reeds had hij zijn tas met fijne instrumenten geopend en begon aan het slot te werken. Het was een geluk, dat hij het door en door kende en ook werd hij niet gehinderd door de aanwezigheid van een alarmsignaal.

Nog geen tien minuten later kon hij heel langzaam de deur openen.

Brand haalde verlicht adem. Boven het geluid van de steeds in kracht toenemende storm uit, meende hij telkens schrikaan jagende geluiden te horen, het blaffen van een hond, een luide, bevelende stem, die iets uitriep en eens zelfs de klank van een ver schot.

Hij was blij, dat hij weer veilig binnen stond en wilde juist de trap opgaan, die naar zijn kamer voerde, toen hij een hand op zijn schouder voelde. Met een gebaar van schrik wendde hij zich om, gereed om zich te verdedigen, toen hij de stem van Raffles hoorde, die fluisterde:

— Het spijt me dat ik je moet tegenhouden, Charles, maar je schijnt een kleinigheid te hebben vergeten.

— Wat kan dat zijn?

— O, niets anders, dan dat je verondersteld wordt, deze nacht op ons ei-

gen landgoed te zijn.

— Dat is waar ook, hoe kon ik dat vergeten, zei Brand met een zucht. Het is niet erg aangenaam, maar dan zal er niets anders overblijven, dan in de on-gastvrije, duistere nacht weer naar buiten te gaan.

— Wij hebben wel moeilijker dingen gedaan, amice. Neem je motorfiets en die zal je ondanks de storm wel een veilig eind weg brengen. Voor vannacht moeten wij het in ieder geval opgeven. Er gebeuren hier wat al te zonderlinge dingen in dit huis. Wij moeten...

Hij zweeg plotseling. Zijn uiterst fijn gehoor had ergens het zachte kraken van een traprede gehoord.

Bijna een volle minuut later klonk het nog eens, zachter nu en toen was alles weer stil.

Brand fluisterde bijna onhoorbaar:

— Wat was er? Heb je iets gehoord?

— Het kraken van de trap. Nu is het weer stil. Ik zou wel eens willen weten wat dat alles te beduiden heeft. Wij zullen geduld moeten hebben tot morgen dan zijn wij misschien wijzer. Maak nu dat je wegkomt en kom morgen in de loop van de namiddag of even voor de lunch weer terug. Wij moeten het uitstellen tot een volgende keer. Maar ik neem het die onbekende seingasten zeer kwalijk, dat zij mij in mijn werk gestoord hebben. Tot ziens amice. Ga deze deur maar weer uit, ik zal wel achter je sluiten.

In de duisternis gaven de twee vrienden elkander de hand, nogmaals draaide de sleutel om in het slot en Raffles sloop onhoorbaar naar zijn kamer, die hij veilig bereikte en keek, voor hij het gordijn sloot en licht maakte, nog eens naar buiten.

De zee was woelig. Vaag kon men de witte koppen der golven zien. Met woegend geraas beukte de branding de klippen. Van een licht was nergens méer iets te zien. Het was duidelijk, dat de motorboot, of wat het dan ook geweest mocht zijn, snel een veilige haven had opgezocht en gevlucht was voor de storm die de kracht van een orkaan scheen te zullen aannemen.

Toen deed Raffles de gordijnen dicht,

ontstak een kleine lamp op zijn nachttafel en niet lang daarna lag hij uitgestrekt in het grote, ouderwetse bed, in een van de mooiste, oudste kamers van het huis en dacht voor hij insliep nog even na over de zonderlinge gebeurtenissen, die zich die nacht in het huis hadden afgespeeld.

De volgende ochtend, al heel vroeg, werd hij gewekt door een soort stormloop door de gangen van het kasteel. Er werd geroepen en geschreeuwd, er klonken bevelen, er werd met deuren gesmeten; men zou zeggen dat het kasteel eensklaps overvallen was door een vijandelijke bende.

Raffles sprong uit bed en kleeedde zich zonder zich te scheren of te wassen, snel aan. Het duurde niet lang of hij wist wat er gebeurd was. De juwelen van Madame veuve Podansky, ter waarde van ruim vijftieng duizend pond sterling, waren 's nachts op een geheimzinnige wijze uit haar kamer gestolen. Zij was bijna krankzinnig van smart en woede en dreigde iedereen, die naar haar wilde luisteren, met alle straffen des hemels, wanneer zij haar kostbare juwelen niet dezelfde dag zou terugkrijgen.

De politie werd in de arm genomen en het moet gezegd worden, dat deze ditmaal een bijzondere ijver aan de dag legde. Want het was nog geen uur later of zij had wel niet de gestolen juwelen, maar dan toch de dief te pakken. Het was Jerry Maloney, de zoon van de rentmeester van Lady Branfoot.

Toen Raffles dit voor het eerst hoorde, bevond de arrestant zich reeds in een der cachotten van het politiebureau van Ferryden. Het was toen omstreeks tien uur in de ochtend. Om elf uur kwam Brand terug, niet zeer in zijn humeur, want hij had over een stikdonkere weg en in een plasregen, met zijn motorfiets naar het naburige Brechin moeten rijden, had daar in een erbarmelijk slecht logement overnacht en meende te kunnen voorspellen, dat een stevige verkoudheid hem zeker niet bespaard zou worden.

Onmiddellijk echter werden zijn persoonlijke gevoelens en zijn bezwaren

op de vlucht gejaagd door de wervelwind van feiten, die zich tijdens zijn afwezigheid hadden voorgedaan. Het leek wel, alsof een soort paniek heerste op Holderness Hall. De gasten stonden bij kleine troepjes bijeen in de vestibule en de onmiddellijke nabijheid en bespraken het geval op een fluisterende toon.

Een paar hunner, die niet tegen dergelijke emoties bestand waren, hadden reeds haastig hun koffers gepakt en waren, zonder veel omslag, verdwenen.

Madame Podansky liep nog altijd jammerend heen en weer, waarbij het grote huis nog te klein scheen te zijn, zwaaide met haar dikke armen en dreigde de politie met zware straffen, als de juwelen niet terechtkwamen.

Haar dochter liep stil en bleek rond en liet zich maar heel weinig zien. Zij was zoëven door de politie ondervraagd en het verhoor scheen haar sterk te hebben aangegrepen.

Wat Lady Constance betreft, deze was in de zevende hemel. Iets dergelijks was haar nog nooit overkomen. Het speet haar bijna, dat zij niet zelf het slachtoffer was geweest. Welk een romantisch geval. Welk een opzien zou dat alles wekken. Voor vijftienduizend pond sterling aan juwelen gestolen, in haar huis.

Zij maakte zich geen ogenblik ongerust, dat die juwelen niet zouden worden terug gevonden, nu men de dief had. Die jonge snaak, van wie het haar intussen wel verwonderde, dat hij zo iets kon doen, zou wel spoedig bekennen.

Nu, die voorspelling kwam dan ook uit. Maloney bekende de diefstal volmondig. Hij was met een valse sleutel de slaapkamer binnengedrongen van Elena, grenzend aan die van haar moeder en zo door de tussendeur het slaapvertrek van de Poolse officiersweduwe. De dief had aldaar het kistje met juwelen ontdekt en het met zich meegenomen. De oude dame was kalm blijven doorslapen. Maar waar hij de gestolen schat gelaten had, dat wilde hij tot geen prijs vertellen, en toen Madame Podansky dit hoorde, dreigde zij een ogenblik te zullen stikken van woede en nijd.

De vader van de dief, zo werd er gefluisterd, was er slecht aan toe. De brave oude Maloney was de eerlijkheid zelf, had Lady Branfoot bijna een mensevenleefheid trouw gediend en rukte zich de haren uit het hoofd over de zware misstap van zijn zoon.

Precies om twaalf uur verscheen het parket en met het parket ook de arrestant, teneinde geconfronteerd te worden met het slachtoffer, om uiteen te zetten, hoe de zaak zich had toegedragen.

Twee agenten waren er nodig, om Madame Podansky vast te houden, die zich op de jonge juwelendief wilde werpen. Een aantal gasten waren bij dit pijnlijke toneel aanwezig geweest, waaronder ook Raffles en Brand, die met aandacht de gang van zaken volgden.

Jerry Maloney was zeer bleek, maar hij zag er vastberaden uit en zijn lippen waren dicht opeengeklemd, toen hij tussen twee agenten werd binnengebracht en spoedig daarna naar boven moest gaan, naar de kamers van moeder en dochter, die het toneel van de roof waren geweest.

De officier van justitie, een klein, knorrig en kort aangebonden man, begon onmiddellijk, nadat Maloney was binnengebracht:

— Vertel nu maar eens gauw hoe het gegaan is en vertel dan waar je het spul hebt gelaten. Je bent nu al een eind op de goede weg, door de daad te bekennen.

— Ik heb toch al gezegd, antwoordde Maloney tussen de tanden, dat ik niets meer aan mijn verklaringen heb toe te voegen. Ik ben met een valse sleutel deze kamer binnengekomen.

— Hoe kwam je aan die sleutel?

— Die had ik toevallig gevonden. Er zijn veel dubbele sleutels van de kamers in dit huis. 's Winters treed ik wel op als huisbewaker en ik weet er dus alles van.

— Hoe laat was het toen je hier binnendrong?

De jonge man aarzelde slechts een ogenblik en antwoordde toen:

— Het zal ongeveer half twee zijn

geweest, misschien iets later, in geen geval vroeger.

— Bleef de jonge dame slapen?

— Ja. Ik liep op vilten zolen. De tussendeur stond open, alles ging heel snel en onhoorbaar in zijn werk.

De rechter van instructie was de slaapkamer van de oude dame binnengegaan, waartoe hij de tussendeur moest openen en haalde dadelijk met een vies gezicht de neus op.

— Wat is het hier voor een zonderlinge luchtje? vroeg hij.

Niemand gaf antwoord.

De officier wendde zich met een streng gelaat tot Maloney en vroeg:

— Waarom zeg je, dat ze rustig bleef doorslapen. Je hebt een of ander gas gebruikt; je hebt haar bedwelmd?

— Neen, dat heb ik niet, antwoordde de jonge man kortaf. Ze sliep vast.

— Nu, wij zullen zien. Wat deed je toen je het kistje had?

— Ik ging langs dezelfde weg terug.

— En de jonge dame bleef maar altijd door slapen?

— Ja, zij is niet wakker geworden.

— Merkwaardig. Nu, ook dat zullen we wel nader onderzoeken.

Slechts een paar gasten waren mee naar boven geslopen en waren op de gang getuige van dit korte verhoor.

Die twee gasten waren Raffles en Brand. Zij maakten zich uit de voeten, zodra de kleine stoet van gerechtspersonen en de agenten met hun arrestant de terugweg aanvaardden en zodra zij samen ergens alleen waren, zei Brand:

— Wat heeft dat alles toch in 's hemelsnaam te beduiden? Is die jongen gek, of kan hij niet meer op een horloge kijken? Hij zegt, dat hij om half twee de diefstal pleegde en dat is volkomen onmogelijk, want het was wel twee uur vroeger, toen wij hier die geheimzinnige lichten zagen.

— Zo, Charles, is dat jou ook opgevallen? vroeg Raffles met een glimlach. Ja, er gebeuren hier zeer vreemde dingen. Het staat vast, dat die knaap liegt, in de mening, dat hij dat ongestraft kan doen, omdat toch niemand hem gezien of gehoord heeft. Waarom doet hij dat? Als wij in staat zijn dit te ontdek-

ken Charles, dan hebben wij ook de ware dief.

— Je gelooft dus niet, dat hij het deed? vroeg Brand op levendige toon.

— Vast niet, daar ben ik zo goed als zeker van. Gelegenheidsdieven maken geen gebruik van gas en dat schijnt hier toch wel degelijk gebruikt te zijn.

— Maar voor den drommel, waarom neemt hij dan de schuld op zich, vroeg Brand in de hoogste verbazing? Wil hij iemand sparen?

— Die daar, antwoordde Raffles kortaf en beslist.

Brand wendde zich naar het openstaande raam. Elena Branfoot liep daar langs een der glad geschoren gazons langzaam voorbij, bleek en met gebogen hoofd. Een ogenblik daarna was ze weer uit het gezicht verdwenen. Brand bedwong met moeite een kreet van verrassing en zei zacht:

— Wat vertel je me nu? Je wilt toch niet zeggen, dat dit meisje haar eigen moeder zou hebben bestolen?

Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Neen, Charles, dat niet. Het is iets anders. Het verwondert me, dat je het zelf niet aanstonds begrijpt. Misschien zal het verhoor je wel op de goede weg helpen.

— Welk verhoor? Wat valt er nog te verhoren? De jongen heeft bekend, dat moet toch voor de officier voldoende zijn.

— Het zou hoogstens voldoende voor de rechter kunnen zijn, Charles. Het parket heeft de taak de feiten vast te stellen. En die zijn nog lang niet vastgesteld, want hij weigert te zeggen waar de juwelen zijn. Dat is ook niets verwonderlijks, want de goede jongen weet het niet. De ware dieven kwamen pas, nadat hij weg was. Dit alles is voor mij vrij duidelijk. De juwelen hadden waarschijnlijk moeten worden weggebracht aan boord van de motorboot, die wij vannacht hebben waargenomen en dat zou ook zeker gebeurd zijn, als er maar niet zulk een holle zee had gestaan, die een verkeer met de kust volkomen onmogelijk maakte.

— Maar, in dat geval zou dus de

kans bestaan, die juwelen te achterhalen.

— Die kans bestaat, maar het is een geringe kans, amice, want het waait nog hard, maar je kunt zelf zien, dat er verandering van weer op komst is. In elk geval zullen wij een oogje in het zeil houden. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als er letterlijk voor mijn neus zulke kostbaarheden werden gestolen.

— Zouden alle gasten ondervraagd worden?

— Dat denk ik niet, Charles, maar wij zullen zorgen, bij degenen te zijn, die iets gehoord of iets gezien hebben.

— Wees voorzichtig, zei Brand verschrikt. Dat zou je kunnen opbreken.

— Maak je maar niet ongerust, Charles, ik zal mijn antwoorden goed weten te kiezen.

HOOFDSTUK IV

HET VERHOOR

Niet zonder veel moeite was de officier er tenslotte in geslaagd enige orde te scheppen in de chaos.

Een der grote kamers werd bestemd voor het verhoor van de getuigen, van het slachtoffer, van de vrouw des huiszins en van de arrestant.

De officier zat achter een leeggemaakte tafel, aan zijn rechterhand zat de schrijver, die op een draagbare schrijfmachine zijn verslag zou typen en aan zijn linkerhand was de substituut gezeten, een zwaarlijvig, kortademig, dik mannetje met een bleek, breed gezicht en een hoornen bril op een zeer klein glimmend neusje.

Er waren wat stoelen klaargezet voor de getuigen en er waren vier agenten aanwezig, waarvan er twee de taak hadden de bestolene, die in vier talen heftig haar toorn tot uiting bracht, te kalmeren.

De officier zette zijn zwaarste stem op en bulderde tenslotte wanhopig:

— Ik zal u vriendelijk moeten verzoeken, madame, eh, hoe is de naam ook weer?

— Mijn naam is Podansky, riep de bestolene dame heftig.

— Nu, dan verzoek ik u vriendelijk, Madame Podansky, om nu eens eindelijk op te houden met die jammerklachten, die de zaak niet verder brengen, en ons alleen maar ophouden. Ik verzoek u zodra de tijd daartoe gekomen is, mij rustig en duidelijk antwoord te geven

op de vragen, die ik u zal stellen.

— Wat valt er nog te vragen? Laat die schurk zeggen waar hij mijn juwelen verstopt heeft, stop hem zelf voor vijf jaren in de gevangenis en alles is in orde.

De officier haalde de schouders op over zulk een gemis aan het elementaire begrip van een gerechterlijk onderzoek en zei luid:

— Daartoe kunnen wij alleen maar komen, wanneer alles ordelijk en volgens de voorschriften geschiedt. Wij zullen dus met u beginnen als u het goed vindt.

De officiersweduwe barstte in een hysterisch lachen uit en kermde:

— Of ik het goed vind? Ik zou het voldoende vinden, als die dief zou zeggen, waar hij mijn juwelen heeft verborgen.

De officier gaf zulk een harde slag met zijn voorzittershamer op de tafel, dat zelfs Madame Podansky ervan schrikte en een ogenblik zweeg. Hiervan maakte de officier gebruik om te vragen:

— Waar stond het kistje juwelen?

— In een muurkast.

— Was die kast afgesloten?

— Natuurlijk.

— Waar was de sleutel?

— Onder mijn hoofdkussen.

— En u hebt er niets van gemerkt, dat die werd weggenomen?

— Niets. En dat zoudt u ook niet gedaan hebben, als ze u bedweld hadden.

Ik heb er nog barstende hoofdpijn van.

De ogen van de officier gingen voor een ogenblik naar Jerry Maloney, die zwijgend en bleek op zijn stoel zat. Toen vroeg hij weer:

— Er is dus een bedwelmend middel op u toegepast?

— Zoals ik zeg.

— Kan de arrestant geweten hebben, dat gij zoveel juwelen bezat?

— Als hij tenminste ogen in zijn hoofd heeft, antwoordde Madame Podansky kortaf. Ik droeg ze dikwijls genoeg.

— U schat de waarde op... ?

— Op minstens vijftientwintig duizend pond en dan taxeer ik ze laag. Als hij maar wilde zeggen, waar ze zijn.

— Dat zal hij misschien nog wel doen, madame, trachtte de officier haar te sussen. Wanneer vermiste u ze?

— Vanochtend om acht uur toen ik wakker werd en de deur van de muurkast zag openstaan.

— Was uw raam gesloten?

— Potdicht.

— De tussendeur?

— Ook dicht.

— Wat deed u, nadat u de diefstal had ontdekt?

— Ik schreeuwde het huis bij elkaar, tot ik er schor van werd.

— Gelooft u dat deze jonge man de diefstal gepleegd kan hebben?

— Als hij het toch zelf bekent.

De schrijfmachine ratelde en de officier van justitie tikte een tijdlang op het tafelblad met zijn zilveren potlood, terwijl de substituut met een mistroostig gelaat de dikke, ronde glazen van zijn bril oppoetste.

Toen gingen de donkere ogen van de officier de kleine kring van getuigen rond, om zich tenslotte te vestigen op Maloney, die somber voor zich uitstaarde.

— Sta eens op, Maloney, en geef duidelijk antwoord op mijn vragen. Hoe kwam je het huis binnen?

— Door een zijdeur, waarvan ik een sleutel had.

— Je ging toen naar boven en opende met een tweede valse sleutel, de deur van Miss Elena's kamer, niet waar?

— Ja, dat deed ik.

— Dat zal hem moeilijk genoeg zijn gevallen, mijnheer de officier, want die deur heeft van binnen een knip.

Verbaasd gingen de ogen van de officier weer in het rond, die ongeduldig vroeg:

— Wie heeft dat gezegd?

— Ik nam de vrijheid, mijnheer de officier.

Het was Lord Palmhurst die gesproken had.

— Er werd u eigenlijk niets gevraagd mijnheer, maar nu u meer van de zaak schijnt te weten...

— Ik weet er volstrekt niets van, heren, nam Raffles kalm en constateer alleen maar een feit, dat anders misschien aan de aandacht zou ontsnappen.

— Hoe is uw naam?

— Ik ben Lord Palmhurst.

— Zijt gij een van de logeergasten?

— Sedert ongeveer drie dagen.

— Wat bedoelt u eigenlijk met uw opmerking?

— Wel, niets bijzonders. Ik wilde er alleen maar een licht op laten vallen, dat alle valse sleutels ter wereld niets helpen, als een deur een stevige knip aan de binnenkant heeft. Maar natuurlijk, indien deze van binnen uit teruggeschoven wordt.

Het bleef een ogenblik stil.

Er waren twee vrouwen in dat vertrek, jong nog, op wie deze eenvoudige mededeling een sterke indruk scheen te maken. Dat waren Elena Podansky en Phillis, de dochter van Lady Constance.

De eerste was eerst vuurrood, toen doodsbleek geworden en staarde Raffles aan met ogen, die niet bepaald van vriendschap spraken. Het gezicht van Phillis was smartelijk vertrokken en zij keek de beklagde aan met een mengeling van verwijt en droefheid.

Jerry Maloney had een beweging van woede gemaakt en keek Raffles met samengeknepen lippen en gerimpeld voorhoofd aan.

De officier wachtte er zich wel voor, ook maar één woord te zeggen. Hij kende bij ervaring de waarde van het psychologisch moment en hij begreep, als een goed vakman, dat de zaak een

onverwachte wending ging nemen en dat er nu nog wel meer zou loskomen.

En dat geschiedde dan ook, maar waarschijnlijk niet op de wijze, die hij verwacht en gehoopt had.

Het was de stem van Elena, die sprak rustig en afgemeten:

— Ik schuif gewoonlijk steeds de knip voor mijn slaapkamerdeur, maar gisteravond schijn ik het toevallig vergeten te hebben.

Er ging als het ware een zucht door degenen, die daar in de kamer aanwezig waren, maar de officier zei streng en een beetje ironisch:

— Dat is een toevallige nalatigheid, miss, die uw mama duur te staan kan komen. Nu, wij nemen dus aan, dat de valse sleutel juist gisteren goed van pas kwam. Het toeval is dit jonge mens wel zeer te stade gekomen. Misschien was hij goed op de hoogte van deze nalatigheid?

Er klonk zoveel spot en achterdocht in de woorden van de officier, dat Jerry woedend opstootte:

— Ik ontzeg u het recht, mijnheer de officier, toespelingen van dergelijke aard te maken. En u moet mij geloven. Ik had al lang tevoren mijn plan opge maakt. Natuurlijk wist ik ook dat er een knip op de deur was, maar... ik wachtte de gunstige gelegenheid af. Ik had al eens vroeger geprobeerd, tot driemaal toe, maar toen vond ik de deur dicht en kon niet verder gaan.

Weer bleef het stil. De officier had zich achterover in zijn stoel geworpen, speelde schijnbaar achteloos met zijn potlood, maar keek over zijn goudomrande bril heen, met zijn scherpe ogen beurtelings naar Elena, naar Jerry en naar die zonderlinge Lord Palmhurst, die zich ongevraagd in de zaak had gemengd.

Er ging blijkbaar iets in hem om, dat hij rustig op rijpheid wilde laten komen. Het werd nu wel duidelijk voor hem, dat er aan deze diamantendiefstal heel wat meer vast zat, dan hij eerst vermoedde.

Hij legde het potlood eensklaps naast zich neer en begon weer, met zijn doordringende stem, die echter niet meer

zo streng klonk:

— Vertel mij eens, Maloney, hoe bereidde u eigenlijk het gas, waarmee Madame Podansky bedwelmd werd?

— Dat had ik... dat liet ik... ik heb dat zelf gemaakt.

Maloney stotterde en een ogenblik gingen zijn blikken als smekend naar Elena, die daar strak en bleek neerzat, de handen in de schoot gevouwen.

— Wat was het voor een soort gas? ging de officier meedogenloos voort.

— Het was van dezelfde samenstelling als lichtgas, dat ik in een kleine cylinder bij mij droeg.

Er verscheen een merkwaardige glimlach op het gelaat van de officier, half van medelijden, half van spot.

— Wij zullen dat aanstonds wel eens verder bekijken, zei hij langzaam. Vertel mij eens, Maloney, zijt gij vannacht gezien?

— Ja, antwoordde de jonge man kortaf.

— Zoudt gij bekend hebben, als dat niet het geval was?

— Natuurlijk niet, antwoordde Maloney wederom kortaf. Dan zou ik aan de haal zijn gegaan.

— Wie was het die u zag?

— Het kamermeisje.

— Wanneer is dat geweest?

— Onmiddellijk na de diefstal.

— Laat dat kamermeisje eens hier komen, riep de officier en zijn stem had weer een harde klank.

Een knap en blijkbaar allesbehalve verlegen kamermeisje in een koket, zwart jurkje met kanten schortje, trad onbeschroomd naar voren, zich blijkbaar wel bewust van haar gewichtigheid.

— Naam? begon de officier.

— Carry, mijnheer, Carry Hoover.

— De beklagde zegt, dat gij hem gezien hebt. Is dat waar?

— Hij zou het moeilijk kunnen ontkennen, zei het meisje snibbig terwijl uit haar donkere ogen een vijandige blik naar Maloney schoot, die de armen over elkaar had geslagen.

— Hij zag u dus ook?

— Heel goed.

— Het licht brandde dus nog?

— Neen, natuurlijk niet.

— Hoe konden jullie elkander dan in de duisternis herkennen?

— Hij had een zaklantaarn bij zich en ik een blaker met brandende kaars.

— De beklagde zegt, dat het even na de diefstal is geweest. Dat wil dus zeggen om een uur of half twee?

— Half twee? herhaalde het meisje verbaasd. Ik zou zeggen, dat kan niet. Het was nauwelijks twaalf uur.

— De beklagde heeft gezegd dat het op zijn vroegst half twee was.

— Ik kan mij wel vergist hebben, bromde Maloney. Wat doet de tijd er ook toe? Wat heeft dit hele verhoor eigenlijk te beduiden? Ik beken immers. Maak er een einde aan.

Zijn stem was steeds driftiger en heftiger geworden. Zijn ogen schoten nu vuur en hij maakte een wild gebaar.

De officier nam hem met een onderzoekende blik op en zei toen rustig:

— Misschien komen er nog wel meer vergissingen voor de dag, Mr Maloney.

Op dat ogenblik trok Brand Raffles even aan de mouw en fluisterde:

— Dat geheimzinnige schijnsel achter de vensters is dus opgelost. Het kamermeisje was op de wandeling. Maar waarom lag zij op dat uur niet in haar bed?

— Misschien zullen wij dat uit haar eigen mond te horen krijgen, Charles, antwoordde Raffles, voor wie geen enkel woord, geen enkele intonatie verloren was gegaan.

— Zou zij het zijn geweest, die de seinen gaf?

— Dat betwijfel ik, en in elk geval kan zij het niet met een blaker hebben gedaan.

Maar de stem van de officier klonk alweer:

— Wat deed je eigenlijk om die tijd van de nacht in de gangen?

— Ik dacht dat ik iets had gehoord op de zolderverdieping, mijnheer. Ik ben niet bang uitgevallen, ik ging eens kijken en ik heb zelfs op de deur geklopt van de butler, maar die had niets gehoord of gezien, ik zelf zag ook niets en toen ben ik naar beneden gegaan, om te kijken of daar alles in orde was.

— Hoe bedoel je dat?

— Om te kijken of de deuren gesloten waren.

— En dus vond je de zijdeur waarschijnlijk open?

— Niet de zijdeur, maar de achterdeur naast de keuken.

Raffles en Brand keken elkander veelbetekenend aan.

De officier echter keek naar Maloney en vroeg:

— Hoe zit dat, Maloney? Al weer een vergissing? Je kwam immers door een zijdeur en niet door de keukendeur binnen?

— Ik weet het niet zo precies meer, antwoordde de gevraagde. Ik was natuurlijk zenuwachtig, en het is mij ontschoten.

— Wat deed je toen verder?

— Wel ik sloot natuurlijk de deur weer en ik ging naar bed. Maar op mijn weg van boven naar beneden heb ik hem gezien. Ik bedoel Maloney, antwoordde het meisje, met een minachtend schouderophalen. Hij stond bij de deur van de kamer van die dame daar en scheen erg in de war te zijn.

— Had je de indruk, dat hij er uitkwam of dat hij er binnen wilde gaan?

— Dat kan ik onmogelijk zeggen.

— Zijn er nog woorden tussen jullie gewisseld?

— Geen woord.

— Ze liegt, riep Maloney woedend. Ze siste mij in het voorbijgaan toe... och, het komt er ook niet op aan.

— Denk er om Maloney, in deze zaak komt alles er op aan, zelfs de kleinste kleinigheden, waarschuwde de officier hem. Je hebt je in je drift versproken. Wees nu verstandig en vertel wat zij zei.

— Zij zei: Dat zal je opbreken, mispunt.

Weer bleef het stil. Het kamermeisje was van kleur verschoten en keek Maloney vol haat aan. De officier had de lippen gespist, alsof hij een deuntje wilde fluiten. Phillis had voor een ogenblik de ogen met een hand bedekt en toen zij die hand wegnam was zij bleker dan ooit.

En weer begon de strenge stem van de officier:

— Er schijnt iets te zijn, tussen die jonge dame en jou, Maloney, dat... dat wij nog wel eens nader zullen onderzoeken. Begrijp ik het dus goed, dan heb jij alleen bekend, omdat je om zo te zeggen toch op heterdaad betrapt was door dat meisje, dat je niet al te goed gezind schijnt te zijn?

— Zo is het.

— Dacht je aan een diefstal, Carry Hoover?

— Helemaal niet. Ik dacht aan heel iets anders.

— Geef je toe, dat jij die woorden hebt gesproken?

— Het is wel mogelijk, antwoordde het meisje onverschillig.

— Je hebt dus een hekel aan Mr Maloney?

— Wij zijn geen vrienden, antwoordde het meisje kortaf.

— Dat moet wel, want jij bent het, die de politie het eerst op het spoor hebt gebracht, toen je van de diefstal hoorde.

— Dat was mijn plicht, zei het meisje op schelle toon.

— Natuurlijk, antwoordde de officier. Maar nu iets anders. Dokter, mag ik u verzoeken, even hier te komen?

Zoëven was de deur van het vertrek opengegaan en een klein, grijs heertje was binnengetroten, met zijn hoed in de hand en zacht lopend, alsof hij zich in een kerk bevond. Hij kwam nu naderbij, naar alle richtingen buigend.

— U hebt zoëven de kamer nog eens onderzocht en ook het beddegoed, zoals ik u had laten verzoeken?

— Ja, dat is gebeurd, mijnheer de officier.

— Van welke aard acht u het gebruikte gas? vroeg de officier, met de blik op Maloney gevestigd.

— Gas? herhaalde de dokter, terwijl hij met een onbeheerst gebaar naar zijn grote, dunne neus greep. Wie spreekt er van gas? Het was heel gewone chloroform en er is nog al gul mee omgesprongen ook. Ik vond er sporen van

op het hoofdkussen. De dame in kwestie moet van een sterke constitutie zijn, want de gebruikte hoeveelheid moet wel voldoende zijn geweest, om een sterk man te bedwelmen.

De officier keek schuins naar de verdachte en zei toen langzaam:

— De zoveelste vergissing, Maloney, het begint opvallend te worden. Geen gas maar chloroform. Welk belang had je er bij, op zo'n onbeduidend punt te liegen?

Maloney gaf geen antwoord, maar stond daar zwijgend, de lippen op elkander geknepen en toen klonk eensklaps een hartstochtelijke vrouwenstem, die riep:

— Houd toch op; martel hem niet langer. Ziet gij dan niet, dat hij op het punt staat te bezwijken?

Het was Phillis, die deze woorden had uitgeroepen, de handen in elkander gestrengeld en bleek als een dode.

Maloney had het hoofd opgeheven en keek haar aan, met een blik van smartelijke verbazing en iets als schuld-besef.

En dan weer de ernstige, nu enigszins slepende stem van de officier, die zei:

— Ja, ik geloof, dat wij er maar een eind aan moesten maken. Maloney, je moet zelf inzien, dat je er verkeerd aan doet, ons hier op leugens te tracteren. Je hebt bekend, de diefstal te hebben gepleegd. Ga dan nog wat verder en vertel ons ook ronduit en ditmaal zonder zulke vreemde vergissingen te be- gaan, hoe alles in zijn werk ging.

— Ik heb er niets aan toe te voegen, zei Maloney dof. Ik drong het vertrek van Miss Elena binnen, om de juwelen van haar moeder te stelen, ik bedwelmdde haar en ik nam de juwelen mee. Dit moet u voldoende zijn.

— En je wilt niet zeggen, waar je de stenen gelaten hebt?

— Neen.

— Dan vrees ik, Maloney, dat het mij nog lang niet voldoende is.

HOOFDSTUK V

DE MOTORBOOT

Het parket was met twee auto's gekomen en toen men terugkeerde, namen Maloney mee, die zou worden opgesloten in het huis van bewaring te Brechin, tot tijd en wijle een nader onderzoek zou hebben uitgemaakt, in hoeverre hij bij deze geheimzinnige zaak betrokken was.

Het vertrekkende parket liet een Holderness Hall achter zich, dat letterlijk kookte van opwinding en van talloze, tegenstrijdige en harstochtelijke gevoelens.

Men vreesde een ogenblik, dat de dokter, die het onderzoek had ingesteld, ook zijn zorgen zou moeten besteden aan de Poolse officiersweduwe, die nog altijd huilend rondliep en om haar juwelen riep.

Onmiddellijk nadat het parket vertrokken was, begaven Raffles en Brand zich naar het park, achter het huis en ternauwernood waren zij buiten het bereik van onbescheiden luisteraars, of Brand begon op zachte toon:

— Maar Edward, wat kon je bewogen hebben, zo onvoorzichtig tussen beide te komen en over die knip te gaan praten?

— Charles, zelfs John Raffles kan zich wel eens niet bedwingen, en laat zich inderdaad soms meeslepen door zijn gevoelens.

— Maar, wat bedoelde je er mee?

— Wat ik ermee bedoelde? Wel Charles, ik hoopte, dat ik een van degenen,

die daar in de kamer waren, kon bewegen, eindelijk de waarheid te zeggen. Maar die persoon scheen daartoe niet sterk genoeg te zijn. Wat Maloney betreft, er kan thans geen schijn van twijfel meer bestaan, of hij is aan de diefstal volkomen onschuldig. Wat hij bezelde van de deur, van de knip, van het gas, het was alles van de onnozelheid van een kind in de boosheid. Die knaap is te romantisch en dat zal hem nog in moeilijkheden brengen, vrees ik.

— Maar waarom beticht die kleine feeke van een kamermeisje hem?

— Mijn hemel, Charles, jij zegt, dat je in de grote wereld verkeert, je laat je er op voorstaan, dat je de mensen zo goed kent en je begrijpt dat niet aanstonds? Wel het is zo klaar als een klontje, dat Carry Hoover zich aan onze romanticus heeft willen opdringen. Zij is verliefd op hem, maar werd afgewezen. Daarop duiden haar woorden, toen ze hem bij toeval ontmoette bij de deur van... een medeminnares.

— Wat zeg je daar? Je gelooft dus...

— Stil, Charles, daar komt Miss Elena aan. Laat zij je niet horen.

— Nog één ding, geloof je dat het waar is wat het meisje zei over haar tocht door het huis?

— O ja, want wat zij hoorde, dat was niets anders dan het geluid van het venster, dat daarboven werd openge maakt. Dat is het, daarginds. Ik weet niet wie daar logeerde. Ga dat eens on-

middellijk onderzoeken, Charles, want uit dat raam werden de seinen gegeven, ik ben er nu zeker van.

— Wij komen toch veel te laat, om de dieven, wie zij ook mogen zijn, op onze beurt te beroven.

— Neen, Charles, dat zijn wij niet, want de storm heeft de motorboot belet, uit te varen. Ik heb zoëven naar Ferryden getelefoneerd, er ligt daar inderdaad sedert gisteravond een zeewaardige motorboot, die daar niet thuis hoort. Wij gaan er zo gauw mogelijk heen, maar eerst moet ik weten, wie er gister nacht daar boven voor het venster kan hebben gestaan.

Brand ging heen, om te doen wat hem gevraagd was. Intussen had Elena haar weg voortgezet, tot zij Raffles bereikt had, die heel langzaam en schijnbaar zonder haar te hebben opgemerkt, bleef door wandelen langs het smalle, met grind bestrooide laantje.

Maar nu moest hij wel blijven staan, want achter hem zei een zachte enigszins bevende stem:

— Een ogenblikje, mylord, hebt u een paar minuten voor mij?

— Gaarne, miss, antwoordde Raffles, met een hoffelijke buiging. Kan ik u met een of ander van dienst zijn?

— Ja, maar alleen in die zin, dat gij mij een opheldering zoudt kunnen geven, die u mij zelfs min of meer verschuldigd zijt.

— Een opheldering? vroeg Raffles, onnozelheid voorwendend.

— Houd u niet van de domme. Gij weet heel goed waarop ik doel. Zonder dat iemand u iets vroeg hebt gij daaren, tijdens het verhoor, een opmerking gemaakt, die, zoals gij geweten moet hebben, voor mij uiterst pijnlijk was.

— Aha, wat men zou kunnen noemen de geschiedenis van de knip; zei Raffles, alsof hem dit nu pas te binnen schoot. Zij hoorde de spottende klank in zijn stem en zei bits:

— Hoe kwaamt gij er toe, een opmerking te maken, waar iedereen bij was, die mijn naam in opspraak zou kunnen brengen?

— Hoe moet ik dat verstaan?

— Dat begrijpt gij heel goed, zei Elena boos. Gij wildet zeggen, dat de sleutel op mijn deur onbruikbaar was, tenzij de knip door iemand werd weggeschoven. En wie had dat anders kunnen doen dan ik?

— Natuurlijk, wie had dat anders kunnen doen? herhaalde Raffles, langzaam met het hoofd knikkend.

— Dus gij gelooft werkelijk, dat ik Mr Maloney heb binnen gelaten?

— Dat geloof ik inderdaad, antwoordde Raffles en zijn ogen boorden zich nu als dolken in de hare. Luister eens goed naar mij, Miss Elena. Ik ben de laatste, die aan een vrouw het recht zou willen ontzeggen, te doen en te laten, wat zij verkiest. Gij zijt aan niemand gebonden, voor zover ik weet en kunt de toegang tot uw kamer weigeren of toestaan naar uw eigen welgevallen, mits, en dit is het kardinale punt, geen eerlijk man, die beter verdient, daarvan het slachtoffer wordt. Gij weet natuurlijk heel goed dat Jerry Maloney de juwelen van uw moeder niet gestolen heeft.

De stem van het jonge meisje had een sissende klank, toen zij Raffles toebeet:

— Gij durft heel wat zeggen, mylord.

— Ja, dat erken ik, dat is zo mijn gewoonte, vooral omdat ik weet, dat de moderne vrouw ook heel wat kan verdragen.

— Gij beschuldigt mij er dus van, dat ik rustig zou hebben toegelaten, dat Maloney de diefstal bekende, zonder deze te hebben gepleegd?

— Ja, dat doe ik inderdaad. Gij zijt bevreesd dat uw goede naam in opspraak zal worden gebracht, alsof die er ook maar een greintje op aankwam in vergelijking met de vrijheid, de eer en het geluk van een eerlijk man. Uw grenzeloze zelfzucht brengt u ertoe, als iets vanzelf sprekends te aanvaarden, wat een daad is van zo grote edelmoedigheid, als men die tegenwoordig niet meer durft verwachten.

— Hij drong er zelf op aan. Hij wilde niet anders, zei Elena, zenuwachtig met haar halssnoer spelend.

— Dan hadt gij moeten weigeren. Gij

hadt het van de daken moeten afkondigen, dat hij onwaarheid sprak om u te sparen.

— Ten aanhore van allen? Van de bedienden, riep het meisje ontzet.

— Ten aanhore van de gehele wereld, als het moest, antwoordde Raffles streng. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat gij dit zelf niet inziet. Vooral in deze tijd, nu de opvattingen van het vrouwelijk geslacht met betrekking tot wat al of niet geoorloofd is, zo zeer zijn gewijzigd en zij de grenzen zelf uiterst ruim trekken.

— En, zijt gij er zelf wel zo zeker van, mylord, dat hij het niet gedaan heeft? vroeg Elena, Raffles strak aanzien.

Hij zelf keek haar met de grootste verwondering aan en riep:

— Gelooft gij er dan aan? In volle ernst?

— Wat zou ik dan moeten geloven? was haar ongeduldig antwoord. Wie moet dan de dief zijn? Vergeet niet, dat hij in mijn kamer was en heel goed ook in die van mijn moeder kan zijn geweest.

— Dat wil dus zeggen, dat gij aanneemt dat Maloney slechts liefde heeft voorgewend, alleen met het doel, des te gemakkelijker bij die juwelen te kunnen komen?

— O, mannen zijn tegenwoordig tot alles in staat, antwoordde Elena.

— Wat gij daar zegt, is nog erger dan ik ooit had kunnen verwachten, zei Raffles langzaam, waarbij hij haar met zoveel minachting aankeek, dat zij ineenkromp als onder een zweepslag. Dit gehele voorval zal hem een reinigend bad zijn en alleen de herinnering zal bij hem achterblijven, dat hij zijn genegeheid heeft gegeven aan een onwaardige.

— Mylord... begon Elena.

Raffles doorstond rustig haar dreigende blik en zij was de eerste die de ogen neersloeg, een paar woorden mompelde, die onverstaanbaar waren en toen haastig naar het huis terugkeerde.

Zij had echter nog geen tien stappen gedaan, toen Raffles haar inhaalde en dringend vroeg:

— Zijt gij van plan de waarheid te zeggen, ik bedoel, de reden te noemen, waarom Maloney in uw kamer was?

— Neen. Ik denk er niet aan, riep zij heftig. Waartoe zou het nu nog dienen? Hij heeft bekend.

— Om u te redden.

— Men zou alleen maar zeggen, dat ik hem, bij de diefstal geholpen heb, hernam het meisje driftig. Laat hij doen wat hij wil, ik zeg niets. Misschien, als ik volkomen overtuigd was van zijn onschuld...

Raffles deed een paar stappen achteruit. Zijn gelaat was strak. Hij zei geen woord meer, maar wendde zich om en liep langzaam van het meisje weg.

Bijna een half uur liep hij wat rond in de schaduwrijke, kronkelende laantjes van het park, toen hij de lichte, snelle schreden van Brand achter zich hoorde.

Hij wendde zich om en keek in een opgewonden gelaat.

— Wie denk je, dat er in de kamers wonen, van het venster, dat je mij aanwees? vroeg Brand reeds in de verte, na zich te hebben overtuigd, dat er niemand in de nabijheid was om te luisteren.

— Burggraaf de la Rochebrune, antwoordde Raffles kalm.

— Je wist het en je liet mij dat onderzoek instellen? vroeg Brand verwijtend.

— Pardon, ik heb niet gezegd dat ik het wist. Je vroeg mij alleen maar wat ik dacht. Het is echter een feit, dat ik die mooie Franse salonheld en zijn lief-tallige vriendin, Sidonie de Chateau Melun zelfs in dit zonderlinge gezelschap heb gewantrouwd, van het eerste ogenblik, dat ik hen bijeen zag. Het heet dat zij hier kennis hebben gemaakt, maar daarvoor was hun intimiteit wat al te groot. Zijn zij beiden nog op het kasteel?

— Zij zijn bezig hun koffers te pakken. Zij willen nog vanmiddag vertrekken.

— Stond dat vertrek al lang vast?

— Neen, het werd pas vanmorgen zo beslist. Zij gaven te kennen, dat zij hun lieve gastvrouw niet langer tot last wil-

den zijn, in deze voor haar zo pijnlijke tijd.

— Buitengewoon tactvol, maar van Fransen kan men ook niets anders verwachten. Zo, dus zij pakken hun koffers. Nu Charles, dan zijn wij, hoop ik, nog niet te laat.

— Je gelooft toch niet, dat zij het gestolene bij zich hebben; ik meen in een van hun kamers.

— Dat zou wel wat erg onvoorzichtig zijn. Neen, zij hebben het zo goed als zeker dadelijk overhandigd aan medeplichtigen en nu gaan zij zich bij hen voegen, zeer waarschijnlijk aan boord van de motorboot; misschien willen zij oversteken naar Bergen, of anders naar een Belgische of een Hollandse haven. Zij zullen namelijk niet zo dom zijn, het gestolene te Londen te willen verkopen. Londen is geen stad om zulke dure stukken, zonder gevaar voor ontdekking aan de man te brengen. In Antwerpen of Amsterdam zou dat waarschijnlijk met minder risico kunnen gebeuren. Wij zullen dus ook maar alles voor ons vertrek in gereedheid brengen, Charles.

— Was dat niet Elena, die op je toeliep, toen ik wegging?

— Ja. Ik heb met haar gesproken. Voor zover ik enig inzicht heb in de vrouwelijke aard, zou ik Maloney enkel geluk kunnen wensen, als zij van hem afziet.

— Wat een domoor, zei Brand hoofdschuddend, terwijl hij alleen maar wat verder, misschien wat hoger behoefte te kijken. Het staat voor mij vast, en voor iedereen en blijkbaar alleen niet voor hem, dat Phillis, de dochter van Lady Branfoot hem liefheeft. Wij mannen zijn dikwijls merkwaardig blind. Ze heeft dus geweigerd om iets ten voordele van Maloney te zeggen?

— Zij denkt er niet aan, want zij kan niet begrijpen, wie anders de juwelen kan hebben gestolen. Maar nu hebben wij genoeg gepraat, Charles en zullen wij eens wat gaan doen. De boot ligt toch nog altijd op dezelfde plaats?

— Ongetwijfeld, anders zou Henderson ons wel gewaarschuwd hebben. Hij zal er wel goed op hebben gepast.

— Bel hem dan aanstonds op en zeg

dat hij zich gereed houdt. Denk er om, wij krijgen waarschijnlijk te doen met zeer gevaarlijke lui, die de gestolen buit desnoods met wapengeweld zullen verdedigen.

— Er zijn drie uitstekende geweren aan boord, zei Brand glimlachend.

— Goed. Zodra je dit gedaan hebt, ga dan met de motor naar Ferryden en kijk daar eens rond, om te zien wat er met die verdachte motorboot gebeurt. Tracht na te gaan, hoeveel personen er aan boord zijn.

— Goed. Wat doet jij intussen?

— Vermoedelijk ga ik eens in de gevangenis met Maloney praten.

— Zouden ze je toelaten?

— Dat denk ik wel. Als ik bijvoorbeeld Phillis kan overhalen, om mij te vergezellen, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Maar je gelooft toch niet, dat hij op zijn verklaring zal terugkomen?

— Dat weet ik niet, maar als ik hem vertel hoe die kleine kat van een Poolse over hem denkt, verandert hij misschien van gedachten. Een verstandig man werpt immers geen paarden voor de zwijnen.

— Ik weet haast zeker, dat hij bij zijn oorspronkelijke verklaring zal blijven, want dat beschouwt hij als zijn plicht tegenover Elena.

— Ik vrees het ook, Charles, maar dan zal ik toch de officier van justitie verzoeken, die jonge Poolse dame eens grondig te ondervragen. Dan zal tenslotte de waarheid wel voor de dag komen.

Na deze woorden namen de twee vrienden voorlopig afscheid.

Twee uren daarna had de Vicomte de la Rochebrune zijn opwachting gemaakt bij Lady Branfoot om haar te bedanken voor de betoonde gastvrijheid en heel toevallig werd dit voorbeeld slechts enkele minuten later gevolgd door de schone Sidonie de Chateau Melun.

Dit paar verenigde zich wederom op het kleine marktplein van Ferryden en begaf zich van daar, arm in arm, naar de haven, waar een paar tamelijk afstandse motorbootjes voor tochtjes op zee, sloepen, vletten en zeiljollen op en neer deïnden, naast de stalgarretjes.

De wind was afgenomen en de dag beloofde een schitterend einde te zullen nemen. De hemel was diepblauw en langzaam dreven er hoge, statige, witte wolken voorbij met scherpe randen, die geen regen of storm, maar integendeel nog fraaier weer aankondigden.

Het tweetal was de kade bijna ten-einde gelopen en bleef eensklaps staan. Toen keek de man de vrouw aan, de vrouw keek achter zich en zonder dat er een woord gewisseld werd, renden beiden als hazen de kade verder af en beklommen ongeveer halverwege het havenhoofd, een soort uitzichttoren.

De man stormde de smalle ijzeren trap op, tot hij de eerste omloop bereikte en tuurde over de gladde zee.

Een ogenblik daarna stond de vrouw naast hem. Toen balde de man de vuisten en zei knarsetandend:

— De ellendingen. Wij zijn verraden, Sidonie. Daar gaan zij met de vrucht van onze arbeid.

— Hij wees met uitgestrekte vingers naar een grijs geschilderde motorboot, blijkbaar een snel vaartuig, dat op volle kracht varende koers zette naar het noorden. Het schip kon ongeveer twee zee-mijlen van de kust verwijderd zijn.

De vrouw keek er een ogenblik naar en siste:

— Bedrogen. Bestolen. En wij hebben het meeste en het gevaarlijkste werk gedaan. Denk je dat we dat mogen toelaten, Raoul?

— Liever liet ik me dadelijk opknopen, zei de Fransman woest. Kom mee. Al moest het mij mijn huid kosten, ik ga hen achterna. Ik had niet zo dom

moeten zijn, hen te vertrouwen. Maar wij zullen eens zien, wat een paar goede revolvers en een snelle boot kunnen uitrichten. Ik zet alles op één kaart, zij zullen zien, wat het betekent, Raoul Villemin tot vijand te hebben.

De man en de vrouw snelden weer terug over het havenhoofd.

Vlak bij het begin daarvan troffen zij drie zeelieden aan, die daar wat heen en weer schenen te slenteren, hun pijpje rokend, met de handen in de zakken. Villemin monsterde de oudste van die mannen eens goed en zei toen haastig:

— Kun jij me soms helpen aan een zeewaardige, vlugge boot, vriend?

De man nam langzaam de pijp uit zijn mond en antwoordde bedachtzaam:

— Voor geld kun je alles krijgen, sir. Wij hebben een boot, die u desnoods naar Amerika kan brengen.

— Snel?

— Zo snel als een torpedojager.

— Het geval wil, zei Villemin, dat ik verplicht ben een andere boot in te halen. Tot iedere prijs. Je hebt scherpe ogen, denk ik, en kunt die boot nog wel zien. Daar, die grijze boot.

— De Zeemeermin? vroeg de zeerob.

— Precies. Dat is de naam.

— O, die heb ik met mijn Zuidster lang voor zonsondergang ingehaald; sir, zei de man met de blauwe trui, trots. Daar ligt ze. Wat betaalt u?

— Vijftig pond, als we die boot inhalen voor de duisternis valt.

— Top. Vlug dan maar. Ik ben uw man, maar boter bij de vis, want, je kunt nooit weten wat er op zee al zo kan gebeuren.

HOOFDSTUK VI

DE ACHTERVOLGING

De drie zeelieden waren blijkbaar mannen, die wisten wat snel handelen betekent. Het was duidelijk, dat hun schip, een lange, scherp gebouwde, vrij laag op het water liggende motorboot, gereed was om onmiddellijk zee te kiezen, zodra een gegadigde zich kwam aanmelden.

Op het lage achterdek kon men de bussen benzine keurig op rijen zien staan. Het schip had een ruime voor-kajuit en de koekoek ervan stak enkel weinig boven het dek uit. De boot had een hoog gangboord, practisch als bescherming tegen stortzeeën.

De gehele vorm van de Zuidster wees erop, dat de boot, vooral bij een kalme zee, een grote snelheid kon ontwikkelen. Er was in de gehele haven van Ferryden geen tweede schip aan te wijzen, van welke aard ook, dat deze boot ook maar in de verste verte in snelheid evenaarde.

De trossen waren nauwelijks losgemaakt, de boot stooft nauwelijks voort tussen de havenhoofden, of Villemin wreef zich in de handen en zei:

— De boot loopt prachtig. Het is vreemd, ik meende alle boten in de haven te kennen, maar ik heb dit schip nog nooit gezien.

— Best mogelijk, sir. Wij lagen daar nog geen halve dag, antwoordde de eigenaar van het vaartuig.

— Hoe wil je, dat ik je aanspreek?

— Mijn naam is Brown, sir

— Nu dan, Brown, ik ben wel verplicht, nu we onderweg zijn, je een en ander mede te delen en ik hoop, dat je me zult willen helpen. Ik ben detective.

— Een mooi vak, sir, als je er wat in betekent, zei Brown.

— Hier zijn mijn papieren. Ze zijn wel in het Frans gesteld, maar dit is het zegel van de prefect.

Villemin had zijn portefeuille uitgehaald en toonde Brown een officieel stuk, voorzien van een paar zegels.

— Dat zal wel in orde zijn, zei Brown flegmatiek. Detectives moeten er ook zijn. En nu zijt gij zeker op een vacantiereisje met uw vrouw?

— Dat niet bepaald, antwoordde Villemin met een zure glimlach. De zaak is dat ik een paar juwelendieven achterna zit. Zij zijn met hun vieren. Franssen allemaal. Zou je mij willen helpen, Brown, om hen te pakken te krijgen?

— U kunt op mij rekenen, sir, antwoordde Brown trouwhartig en liet er nog een paar echt Engelse zeemansuitdrukkingen op volgen, die minder geschikt zijn om te worden weergegeven.

— Natuurlijk zullen wij je er voor betalen, zei nu de vrouw, die tot dusverre door de kijker strak naar het grijs geschilderde vaartuig had gekeken, die zij van de roerganger, een zwaar gebouwde, stoere zeeman, met een van haar liefste lachjes had afgebedeld.

— Dat komt wel in orde, madameke, zei Brown goedgehartig, met zijn houen

pijp wuivend. Ik zal u uw mooie velle-
tje niet over de oren halen. Moet er wor-
den gevochten?

De vraag kwam tamelijk onverwacht
en de Fransman stond Brown een o-
genblik verbluft aan te kijken, maar
toen vroeg hij, half lachend, half onge-
rust:

— Ik hoop het niet, maar als het
moet hoop ik dat je dat niet zal af-
schrikken?

— Helemaal niet, sir. Mijn jongens
en ik houden wel van een kloppartijtje
bij wijze van afwisseling. Maar de zaak
is, zijn ze goed gewapend?

— Ze hebben revolvers en geweren.

Brown liet een zacht gefluit horen
en krabde zich eens achter het oor.

— Dan is het maar een bar gelukkig
toeval, sir, dat wij ook geweren heb-
ben meegenomen. Voor het gebruik van
de geweren wordt natuurlijk extra be-
taald.

— Dat is van minder belang, zei de
Fransman levendig. Kunnen jullie
schieten?

— Alle drie scherpschutters geweest
in de laatste wereldoorlog, sir.

— Prachtig, juichte Sidonie. Dan
zullen zij er van lusten, de schurken.

— Als ik vragen mag, wat zijt gij
eigenlijk? vroeg Brown terwijl hij van
zijn zes voet hoogte een beetje verwon-
derd neerkeek op dat mooie vrouwtje,
dat zo vechtlustig scheen te zijn.

Voor Sidonie antwoord had kunnen
geven, zei Villemin haastig:

— Zij is mijn helpster. De Franse
Sureté maakt tegenwoordig een druk
gebruik van vrouwelijke hulpkrachten;
en deze jonge dame zal ons goed bij-
staan, dat verzeker ik jullie.

Gedurende dit gesprek was de Zuid-
ster reeds lang buiten de haven en zette
koers naar de open zee, met zulk een
snelheid, dat het boegwater in twee fon-
teinen omhoog spoot. Reeds na een
kwartier kon zelfs een leek er niet meer
aan twifelen, of het vaartuig liep
zienderogen op de achtervolgde boot in.
Brown, die de kapitein scheen te zijn,
had de kijker uit de handen van de
Française genomen, tuurde er nu zelf
door naar de grijze motorboot en vroeg

na enige ogenblikken:

— Als ik vragen mag, weet u soms
waar ze heen denken te gaan? Het lijkt
wel alsof ze pal koers zetten naar het
noorden.

De Fransman smoorde een vloek en
antwoordde toen tussen de tanden:

— Voor zover ik weet, willen zij naar
Bergen gaan. Dat heeft men mij tenmin-
ste meegedeeld. Hoelang duurt de over-
tocht schipper?

— Met schepen als dit, op zijn hoogst
dertig uren sir, maar het ziet er niet
naar uit, alsof ze oversteken. Daarvoor
houden zij te scherp noordwaarts.

Villemin had zelf een kijker te voor-
schijn gehaald en bracht die voor het
oog. Na er enige ogenblikken door te
hebben getuurd, mompelde hij:

— Ik geloof waarachtig, dat je gelijk
hebt. Wat zou dat kunnen betekenen?

— Als ik zo vrij mag zijn, om een
verklaring te geven, sir, dan zou het
kunnen betekenen, dat zij ons al ge-
zien hebben en ons misschien voor een
politieboot houden. In elk geval moeten
ze hebben gemerkt, dat wij veel sneller
lopen dan zij en nu durven ze het mis-
chien niet op een ontmoeting in volle
zee laten aankomen, vooral daar het
verderop in het oosten krioelt van vis-
sersschuiten.

— Maar wat zouden ze volgens jou
dan voornemens zijn? vroeg Villemin
ongeduldig.

— Wel langs de kust houden en trach-
ten, vlug een Schotse haven binnen te
lopen, voor wij hen te pakken kunnen
krijgen.

— Dat moeten we in ieder geval ver-
hinderen. Zie je daar kans toe, Brown?
Als ze eenmaal in een haven zijn, zal
het deksels moeilijk voor me worden,
hen te achterhalen.

— Waarom? Mij dunkt, dat het juist
gemakkelijker is, de stations te laten
afzetten, want ze kunnen ons onmoge-
lijk langer dan tien minuten voor zijn.
De dichtstbijzijnde haven is Johnsha-
ven. Dat is maar een heel klein gat.
Het is verder ook de vraag, of er juist
een trein weggaat.

Villemin beet zich op de lippen en zei:

— Snijd hun de weg af, als het maar

even mogelijk is. Ik ben er niet op gesteld, weer aan land te gaan. Ik knap het liever op de open zee op.

— We zullen zien, wat we kunnen doen, sir. Allé jongens, geeft gas.

De Zuidster liep een weinig dichtër op de kust aan. De grijze boot deed hetzelfde op gevaar af, aan de grond te lopen, want deze had een veel grotere diepgang en daarenboven was het laag water.

Villemin was bij de voorkajuit neergelield, zodat alleen zijn hoofd een weinig boven de koekeok uitstak en tuurde ingespannen door de kijker, die hij boven op de kajuit deed rusten. Naast hem, op het smalle kleine trapje, zat de vrouw en keek al even strak, met ogen die van haat fonkelden naar die grijze boot, die de verraders vervoerde en die zij nu zeker zouden inhalen.

Achter hen bewoog zich rustig, alsof de gehele zaak hem niets aanging, de lange Brown met zijn pijp tussen de tanden en nu en dan de zee verkennend.

De grootste van de drie zeelieden bediende de motor en men zag maar weinig van hem. Slechts nu en dan s'ak hij zijn dik rood hoofd boven het dekluk uit, om eens rond te kijken. De jongste van het drietal floot een deuntje en liep opgewekt heen en weer.

Eens zei hij, vlak achter de Franse detective staande:

— U spreekt onze taal heel goed, mijnheer Vilderman.

Villemin richtte zich verschrikt even om en zei toen kortaf:

— Dat brengt mijn beroep mee. Zou het nog lang duren?

— Wat?

— Voor wij hen hebben, voor den duivel.

— Nu binnen een half uur zult u hen wel een paar kogels in hun jasje kunnen schieten, meende de lichtmatroos.

— Ja, maar wacht eens even, kwam Brown nu tussen beiden. Gaat dat maar zo? Ik bedoel, die schieterij, hier vlak onder de kust? Hebt u daar verlof toe?

— Natuurlijk heb ik verlof, antwoordde Villemin kortaf. En ik zal er gebruik van maken, daar kun je op rekenen. Ik heb zelfs het recht, om daarbij je hulp

in te roepen.

— Maar u kunt wel eens mis schieten en die vissers raken.

— Drijf hen weer naar volle zee, dan is daar geen gevaar voor.

— Ze zullen begrijpen, dat ze dan verloren zijn en tot iedere prijs een haven willen bereiken, meende Brown verder.

— Drijf ze maar eerst van die haven weg en laat je boot wat langzamer lopen, zij zullen dan denken, dat alles in orde is en weer zee kiezen.

— Dat is een goed idee, riep Brown vol bewondering uit. U kent uw vak, hoor. Nu, dat zullen wij dan hebben. Zij zullen wel aanstonds zien, dat zij Johnshaven toch onmogelijk kunnen bereiken, zonder dat we hun de pas afsnijden en dus verderop proberen.

Inderdaad liep de Zuidster op dat ogenblik zo snel, dat het voor iedereen duidelijk moest zijn, dat de Zeemeermin onmogelijk de haven zou kunnen bereiken, zonder gevaar te lopen, eenvoudig in de grond te worden geboord.

Het duurde dan ook niet lang of het grijze vaartuig veranderde opnieuw van koers en zocht de open zee op, waarschijnlijk met het voornemen om het in het uiterste geval op een vuurgevecht te laten aankomen.

Onmiddellijk volgde de Zuidster dit voorbeeld. Men was reeds zo dicht het havenstadje genaderd, dat ook met het blote oog duidelijk het spitse kerktorentje te zien was.

De koers ging weer zijwaarts, in een grote boog, die het schuim achter het ranke vaartuig deed opspatten.

De machine liep voortreffelijk en na enkele minuten reeds kon men duidelijk zien, dat de achtervolgers terrein wonden.

Maar Brown was naar het scheen een slimme rot, en wist uitstekend te manoeuvreren, zodat de achtervolgers de indruk moesten krijgen, dat de afstand ongeveer hetzelfde bleef. Dit was voor hen een aanmoediging om op dezelfde weg voort te gaan, dat wil zeggen, in de richting van de Noorse kust.

Geregeld nam het aantal vissersvaartuigen af en er kwam een ogenblik, dat

men met het blote oog niets anders zag dan de Zeemeermin op een afstand van ongeveer een zeemijl. De kans was dus groot de boot in te halen, want het zou nog een uur dag blijven.

Villemin wendde zich om naar Brown, die door zijn kijker naar de Zeemeermin staarde en maakte de opmerking:

— Jij hebt hier een eigenaardig vaartuig, Brown. Dit model heb ik nog nooit gezien. Is het geheel van staal?

— Van voor- tot achtersteven, Mr Villemin.

— Het ziet er uit, ik weet niet waar het mij aan herinnert, aan een torpedojager, zou men bijna zeggen. Wat is dat voor een luik?

— Dat geeft toegang tot de grote kajuit onder het dek. Het is hermetisch af te sluiten.

— Aha, dat kan te pas komen, als het begint te spoken.

— Zoals u zegt. Als het begint te spoken. Maar nu is alles nog rustig en zo zal het nog wel enige tijd blijven. Nu zal ik de motor weer eens vlugger laten lopen, want mij dunkt, dat alles afgelopen moet zijn voor het donker wordt.

Brown riep een kort bevel door de scheepsroeper en met een sprong, als het ware, schoot de Zuidster door de golven.

Geen vijf minuten later was de afstand tot op een kabellengte verminderd. En toen zagen de achtervolgden blijkbaar pas de ware betekenis in van de toegepaste krijgslust. Wel verre van averij te hebben, werkte de motor beter dan ooit.

De juwelendieven trokken er dadelijk hun conclusie uit. Zij aarzelden geen moment en richtten hun geschut. Het eerste schot klonk droog en ver hoorbaar over het kalme water.

Het projectiel sloeg echter tegen de kajuitkap plat.

— Is die kajuit ook al van staal? riep Villemin verbaasd uit. Nu, des te beter. Je ziet dat ze het menen. Geef mij dat geweer eens.

Jack, de lichtmatroos, was al met twee geweren komen aandragen. Hij lag nu plat op zijn buik achter de opstaande

kajuit en keek Brown vragend aan.

— Kunt gij goed met vuurwapens omgaan en goed richten? vroeg deze, zich tot de Fransman wendend.

— Ik heb gelukkig niet te klagen, antwoordde deze grinnikend. Op deze afstand hoop ik mijn mannetje wel neer te leggen.

— Het doet mij genoeg dit te vernemen, maar dan zal ik u toch maar liever geen geweer geven, hernam Brown droog.

Villemin keek eerst verbaasd, maar werd toen woedend en had reeds een geweer van het dek genomen om het aan de schouder te brengen. Het volgende ogenblik werd hij als door een natuurmacht achterover gerukt en overeind getrokken. Het was de reusachtige machinist, die dit deed.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een tweede schot en de kogel ging Villemin rakelings langs de hals.

— Vervloekt. Wil je me tot een zeef laten schieten? brulde de Fransman, terwijl hij woedende, maar vruchteloze pogingen aanwendde, om zich los te rukken. Laat mij los.

— Over boord smijten, mylord? vroeg de machinist laconiek.

— Laat hem maar los, James, maar zorg, dat hij geen wapen kan aanraken.

De Fransman stond roerloos en toen zakte hij vanzelf op zijn knieën neer achter de beschermende kajuit en stamelde verblekend:

— Mylord? Wat heeft die naam te beduiden? Wie ben je?

— Gij zijt op het schip van John Raffles, monsieur le vicomte de la Roche-brune, antwoordde de grote avonturier koel. Ik heb u voortdurend in het oog doen houden, maar ik moet bekennen, dat ik enige ogenblikken in het onzekere was, wat te doen, toen ik daar dat schip zonder u zag wegvaren, want ik wist niet, waar de gestolen juwelen zich bevonden. Nu weet ik het en ik zal ze krijgen ook.

Villemin uitte een kreet van woede en tastte naar zijn zak. In haar drift had de vrouw zelf al haar kleine brownning gegrepen en hief de hand op, om te vuren, toen er een derde schot klonk,

De kogel trof haar aan de gewapende benedenarm. Zij slaakte een kreet van pijn en het wapen ontviel haar.

— Nu is het mooi genoeg geweest, zei Raffles kortaf. Allen achter de kajuit. Charles, haal pluksel en de verbandtrommel. James, jij naar de machine, en let goed op mijn bevelen.

Een ogenblik daarna waren alle opvarenden tamelijk goed bevelligd achter de voorkajuit.

Brand, de zogenaamde matroos, was de kajuit binnen gegaan en nam het verbandkistje, waarmede hij terugkeerde. Raffles had de Fransman reeds ontwapend, die nu stil en bleek op het dek lag uitgestrekt, bijna versuft door deze onverwachte ontmoeting met de machtige, geheimzinnige Raffles, die daar zo eensklaps al zijn plannen in duigen gooide.

Raffles verbond vlug en handig de wonde van de vrouw, die hem met opengeklemden lippen en somber bijeenge trokken wenkbrauwen liet begaan.

— Zoudt gij mij gedood hebben, Madame Sidonie? vroeg Raffles langs zijn neus, terwijl hij het verband dichtmaakte.

— Zonder een ogenblik te aarzelen, antwoordde de vrouw. Iedereen moet voor zichzelf zorgen en ik ben niet teergevoelig moet gij weten.

— Die indruk kreeg ik ook. Ik zou daar nu maar kalm blijven liggen en aan mijn vrienden en mij de verdere afwikkeling van dit avontuurtje overlaten. Charles, jij bent onze beste schutter. Leg mij eens een paar van die schavuiten daar neer. Maar, niet doden, wat ik je verzoeken mag. Je mag hen vleugellam maken, maar je behoeft hen niet om zeep te helpen. En jij, James, drijf hen weer naar de kust.

De bevelen werden stipt opgevolgd. Brand strekte zich languit op het dek uit, liet zijn geweer op het dek van de kajuit rusten en wachtte zijn kans kalm af.

Na vijf minuten zag hij een stukje schouder en dat was juist genoeg. Hij richtte heel even en scherp klonk de knal van het schot over het water, dat

beantwoord werd door een luide gil.

Daar, op de grijze boot, sprong een man hoog op en viel neer, met gewonde schouder.

Raffles riep een paar woorden tot Henderson in een taal, waarvan de twee Fransmen niets begrepen en de vaart van het schip werd nog sneller.

Een ogenblik daarna kreeg Brand nogmaals gelegenheid, zijn schutterstalenten te tonen. Een der vluchtelingen was zo onverstandig, een gedeelte van zijn arm bloot te stellen en een seconde later ging er een kogel doorheen. Weer een kreet van pijn en de helft van de vijandelijke macht was buiten gevecht gesteld. Op dat ogenblik raakte de zon de kim.

Raffles bracht een scheepsroeper aan de mond en riep luid:

— Ik zal bijdraaien, als jullie niet wilt, dat ik je in de grond boor.

Als antwoord sloegen er een paar kogels plat tegen de stalen romp van de Zuidster. Klaarblijkelijk probeerden de dieven gaten te schieten in de huid van het schip, onder de waterlijn. Raffles herhaalde zijn bevel, maar toen veranderde het toneel opnieuw. In het oosten verscheen de grijze romp van een groot, met snelvuurkanonnen bewapend en blijkbaar zeer snel politievaartuig. Natuurlijk was het schieten gehoord en nu kwam men waarschijnlijk eens kijken, wat dat te beduiden had. De politie geloofde misschien aan een onderlinge strijd tussen smokkelaars.

Het schip was reeds tamelijk dichtbij ook, want in de hitte van het gevecht had niemand er aan gedacht, eens een blik naar de zee te werpen.

Raffles riep opnieuw een bevel en de Zuidster stoof op volle snelheid over de golven. Zienderogen haalde het de Zeemeermin in. Nog nauwelijks een halve kabellenlengte scheidde de twee vaartuigen. Voor de derde maal vuurde nu Brand en legde de derde man neer, een grote magere vent, die aan het been getroffen werd.

Na enkele minuten lagen de twee boten bijna langs zij. Toen verscheen er langs het boord van de grijze boot een

man, met een klein, stalen kistje in de handen, die schreeuwde:

— Je hebt je toch nog misrekend, Villemin. Als wij het niet zullen hebben, dan ook niemand.

Hij hief het kistje boven zijn hoofd en zou het het volgende moment over boord hebben geworpen. Maar het had de oppervlakte van het water nog niet bereikt, of sneller dan de gedachte, dook Raffles in de golven en verdween het volgende ogenblik onder water.

Er verliepen tien bange seconden, voor hij toen boven kwam, proestend, moeilijk ademhalend, maar met het kleine, ijzeren kistje zegevierend boven het hoofd geheven.

Natuurlijk had Henderson de machine onmiddellijk stop gezet, en daarna op achteruit gezet. Brand hield de man op het grijze schip met zijn geweer in bedwang. Snel werd de afstand tussen de beide boten weer groter. Henderson trok Raffles met zijn sterke armen aan boord en dadelijk begon de machine weer te werken.

Er was echter een kostbare tijd verloren gegaan en het politievaartuig was reeds dreigend dicht bij. Men kon reeds duidelijk de manschappen zien in hun blauwe uniformen, die zich op de voorplecht heen en weer bewogen, bij een der snelvuurkanonnen.

Het volgende ogenblik vloog er een kleine granaat gevaarlijk dicht over de Zuidster heen, bij wijze van waarschuwing. Door zijn kijker had de gezagvoerder waarschijnlijk duidelijk alles kunnen gadeslaan, wat er gebeurd was.

De twee Fransen gilden van angst en ontzetting. De stem van Raffles bleef heel bedaard, toen hij vroeg:

— Kunnen jullie zwemmen?

— Raoul zwemt als een vis, maar ik kan het niet, kermde de vrouw wanhopig.

— Dan zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, u over boord te zetten, broer, zei Raffles bedaard, zich tot Villemin wendend.

— Mij overboord zetten? Waarom? schreeuwde de Fransman woedend.

— Omdat ik ga duiken, antwoordde Raffles rustig.

Een ogenblik keek Villemin hem niet begrijpend aan, in de veronderstelling, dat Raffles krankzinnig was geworden. Toen dacht hij ineens aan de zonderlinge vorm van het schip, aan de stalen huid, aan het waterdichte luik; hij begreep alles en zonder nog een enkel woord te zeggen, schopte hij zijn schoenen uit, ontdeed zich van jas en boord, dook over boord, kwam weer boven en begon met krachtige, regelmatige slagen de politieboot tegemoet te zwemmen.

— Naar binnen allemaal, zei Raffles kortaf.

Ondanks haar angstig gegil werd de vrouw door het kleine, stalen luik naar het binnenste van de boot gevoerd. Zij hoorde hoe boven haar hoofd het luik dichtklapte, zij zag hoe een der mannen een paar hefbomen overhaalde, waardoor waarschijnlijk alle openingen in het dek van het vaartuig waterdicht werden afgesloten. En toen wist zij niets meer, maar viel volgens alle regelen der kunst in onmacht, waarschijnlijk voor het eerst van haar leven.

Toen zij weer bijkwam, bemerkte zij, dat zij nog steeds in dezelfde ruimte was vol werktuigen en hefbomen en waar een lucht hing van olie en benzine. Maar zij voelde geen enkele beweging meer en begreep, dat de boot stil lag.

De man die zich Brown had genoemd, stond vlak voor haar en zei rustig:

— Ik zie met genoegen, dat gij uit u zelf uit de bewusteloosheid zijt ontwaakt, madame. Wij zijn in veiligheid. Natuurlijk zou ik u ook aan de politie kunnen overleveren, maar ik heb mijn hele leven vrouwen met toegeeflijkheid behandeld. Wij zijn hier in een onderaards rotshol, gedeeltelijk met zeewater gevuld en van waar een mijner vrienden u naar de oppervlakte zal brengen; dat is nodig, want het is nu geheel donker. Als gij gelooft, dat er iets goed te maken valt, schrijf dan de rechter, die eerlang de zaak te oordelen zal krijgen, dat die arme Jerry Maloney volkomen onschuldig is. Ik geloof niet, dat

wij elkander verder nog iets te zeggen hebben. Vaarwel, madame en ik wens u wat meer succes toe bij uw volgende ondernemingen.

* * *

Reeds in de ochtend van de volgende dag werd Maloney uit de hechtenis ontslagen. Men sprak er wel niet veel over, maar iedereen begreep nu zijn be-

weegredenen en men achtte er hem des te hoger om.

Tot zijn geluk was er een meisje, dat hem, ondanks alles, was blijven liefhebben: Phillis de dochter van Lady Constance Branfoot.

Een paar maanden later trouwden zij en werden gelukkig, zoals het in ieder sprookje gaat, maar een sprookje was het dit keer niet; daarvan getuigen de archieven van Scotland Yard.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

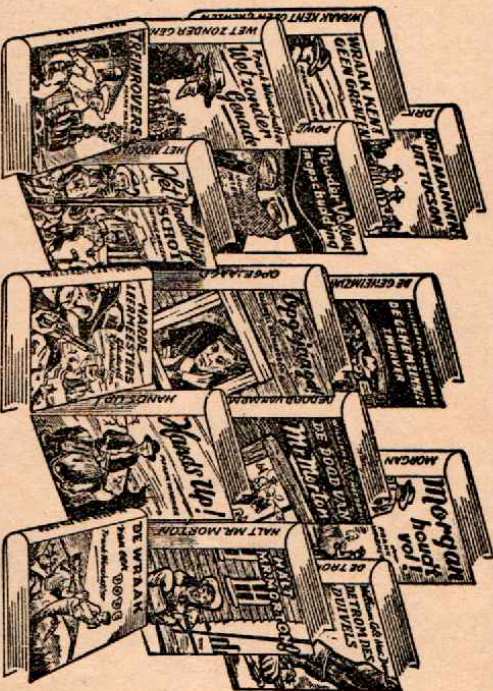
De wereldhervormster

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trehrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madlam
3. Harde Leermeesters door Gladswill Richardsom
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Boede } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgelagd door Gladdwell Richardsom
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William
11. Wrak kent geen grenzen } Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De geheimzinnige Zwerfer door Arthur Madlam
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duijvels door William Cabt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd. L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007